

ПРВА КЊИГА МОЈСИЈЕВА

КОЈА СЕ ЗОВЕ ПОСТАЊЕ.

ГЛАВА 1.

У почетку створи Бог небо и земљу.

2. А земља бјеше без облика и пушта, и бјеше тама над безданом; и дух Божји дизаше се над водом.

3. И рече Бог: нека буде свјетлост. И би свјетлост.

4. И виде Бог свјетлост да је добра; и растави Бог свјетлост од таме.

5. И свјетлост назва Бог дан, а таму назва ноћ. И би вече и би јутро, дан први.

6. По том рече Бог: нека буде свод посред воде, да раставља воду од воде.

7. И створи Бог свод, и растави воду под сводом од воде над сводом; и би тако.

8. А свод назва Бог небо. И би вече и би јутро, дан други.

9. По том рече Бог: нека се сабере вода што је под небом на једно мјесто, и нека се покаже сухо. И би тако.

10. И сухо назва Бог земља, а зборишта водена назва мора; и виде Бог да је добро.

11. Опет рече Бог: нека пусти земља из себе траву, биле, што носи сјеме, и дрво родно, које рађа род по својим врстама, у којем ће бити сјеме вегетово на земљи. И би тако.

12. И пусти земља из себе траву, биле, што носи сјеме по својим врстама, и дрво, које рађа род, у којем је сјеме вегетово по вегетивним врстама. И виде Бог да је добро.

13. И би вече и би јутро, дан трећи.

14. По том рече Бог: нека буду видјела на своду небеском, да дијеле дан и ноћ, да буду знаци вреленима и данима и годинама;

1. serb.

15. И нека свјетле на своду небеском, да обасјаву земљу. И би тако.

16. И створи Бог два видјела велика: видјело веће да управља даном, и видјело мање да управља ноћу, и звезде.

17. И постави их Бог на своду небеском да обасјаву земљу,

18. И да управљају даном и ноћу, и да дијеле свјетлост од таме. И виде Бог да је добро.

19. И би вече и би јутро, дан четврти.

20. По том рече Бог: нека врне по во-ди живе душе, и птице нека лете изнад земље под свод небески.

21. И створи Бог вилебаве велике и све живе душе што се личу, што провргаше по води по врстама својим, и све птице крилате по врстама њиховијем. И виде Бог да је добро;

22. И благослови их Бог говорећи: рађајте се и множите се, и напуните во-ду по морима, и птице нека се множе на земљи.

23. И би вече и би јутро, дан пети.

24. По том рече Бог: нека земља пусти из себе душе живе по врстама њиховијем, стоку и ситне животиње и звијери земаљске по врстама њиховијем. И би тако.

25. И створи Бог звијери земаљске по врстама њиховијем, и стоку по врстама њезинијем, и све ситне животиње на земљи по врстама њиховијем. И виде Бог да је добро.

26. По том рече Бог: да начинимо човјека по својему облику, као што смо ми, који ће бити господар од риба морских и од птица небеских и од стоке и од цијеле земље и од свијех животиња што се личу по земљи.

27. И створи Бог човјека по облику својему, по облику Божијему створи га; мушко и женско створи их.

28. И благослови их Бог, и рече им Бог: рађајте се и множите се, и напуните земљу, и владајте њом, и будите господари од риба морских и од птица небеских и од свих животиња што се мице по земљи.

29. И још рече Бог: ево, дао сам вам све биљке што носе сјеме по свој земљи, и сва дрвета родна која носе сјеме; то ће вам бити за храну.

30. А свему звијерињу земаљском и свима птицама небеским и свему што се мице на земљи и у чему има душа жива, дао сам страву да једу. И би тако.

31. Тада погледа Бог све што је створио, и гле, добро бјеше веома. И би вече и би јутро, дан шести.

ГЛАВА 2.

Тако се доврши небо и земља и сва војска вихова.

2. И створи Бог до седмога дана дјела своја, која учини, и почину у седми дан од свијех дјела својих, која учини;

3. И благослови Бог седми дан, и пошлети га, јер у тај дан почину од свијех дјела својих, која учини.

4. То је поставље неба и земље, кад постане, кад Господ Бог створи земљу и небо,

5. И сваку биљку пољску, докле је још не бјеше на земљи, и сваку травку пољску, докле још не ницаше; јер Господ Бог још не пусти дажда на земљу, нити бјеше човјека да ради земљу,

6. Нити се подизаше пара са земље да напаша сву земљу.

7. А створи Господ Бог човјека од праха земаљскога, и дуну му у нос дух животни; и поста човјек душа жива.

8. И насади Господ Бог врт у Едему на истоку; и ондје напусти човјека, којег створи.

9. И учини Господ Бог, те пицкоше из земље свакојака дрвета лијена за гледање и добра за јело, и дрво од живота уред врта и дрво од знања добра и зла.

10. А вода текућаше из Едема напуштајући врт, и оданде се дијелаше у четри ријекe.

11. Једној је име Фисон, она тече око

3. Само рода с онога дрвета уред врта, казао је Бог, не једите и не дирајте у њ, да не умрете.

4. А змија рече жени: не ћете ви узријети;

5. Нето зна Бог да ће вам се у онај дан кад окусите с њега отворити очи, и њете постати као богови и знати што је добро што ли зло.

6. И жена видѣла да је род на дрвету добар за јело и да га је милина гледати и да је дрво врло драго рачи знања, узабра рода с њега и окуси, па даде и мужу својему, те и он окуси.

7. Тада им се отворише очи, и видјеше да су голи; па слагаше ливина својега и начинише себи прегаче.

8. И затуше глас Господа Бога, који ишаде по врту кад захлади; и сакри се Адам и жена му испред Господа Бога међу дрвета у врту.

9. А Господ Бог викну Адама и рече му: где си?

10. А он рече: чух глас твој у врту, па се поплаших, јер сам то, те се сакрих.

11. А Бог рече: ко ти каза да си то? да нијеси јео с онога дрвета што сам ти забранио да не једеш с њега?

12. А Адам рече: жена коју си узурјачи са мном, она ми даде с дрвета, те јдох.

13. А Господ Бог рече жени: за што си то учинила? А жена одговори: змија ме превари, те јдох.

14. Тада рече Господ Бог змији: кад си то учинила, да си прокласта мило свако живице и мимо све звијери пољске; на трубуку да се вучеш и прах да једеш до својега вијека.

15. И још мећем непријатељство између тебе и жене и између сјемеца твојега и сјемеца њезина; оно ће ти на главу стајати а ти ћеш га у пету узурјачи.

16. А жени рече: теби ћу много муке задати кад zatrudниш, с мучкама ћеш дјечу рађати, и воља ће твоја стајати под влашћу мужа твојега, и он ће ти бити господар.

17. Па онда рече Адаму: што си послушао жену и окусио с дрвета с којег сам ти забранио рекавити да не једеш с њега, земља да је прокласта с тебе; с мучком ћеш се од ње хранити до својега вијека;

18. Трпе и коров ће ти рађати, а ти ћеш јести зеље пољско;

19. Са знојем лица својега, јешћеш хлеб, докле се не вратиш у земљу од које си узет; јер си прах, и у прах ћеш се вратити.

20. И Адам нађеде жени својој име Јена, за то што је она мати сјемена жива.

21. И начини Господ Бог Адаму и зени његовој хаљине од коже, и обуче их у вих.

22. И рече Господ Бог: ето, човјек поста као један од нас знајући што је добро што ли зло; али сада да не прудох руке своје и узосре и с дрвета од живота, и окуси, те до вијека живи.

23. И Господ Бог казагна га из врта Едејскога да ради земљу, од које би узет;

24. И изагнав човјека постави пред вртом Едејским херувима с пламеним језом жачем, који се вијаше и глато и а-мо, да чува пут ка дрвету од живота.

ГЛАВА 4.

Ива тога Адам позна Јеву жену своју, а она zatrudње и роди Кајина, и рече: добих човјека од Господа.

2. И роди опет брата Кајина Авеља. И Авељ поста пастур а Кајин ратар.

3. А послѣје некога времена догоди се, те Кајин принесе Господу принос од рода земаљскога;

4. А и Авељ принесе од првина стада својега и од вихове претидине. И Господ погледа на Авеља и на његов принос,

5. А на Кајина и на његов принос не погледа. За то се Кајин расрди веома, и лице му се промијени.

6. Тада рече Господ Кајину: што се срдини? што ли ти се лице промијени?

7. Не ћеш ли бити мило, кад добро чиниш? а кад не чиниш добро, грѣх је на вратима. А воља је његова под твојом влашћу, и ти си му старији.

8. Послѣје говораше Кајин с Авељем братом својим. Али кад бијаху у пољу, братом Кајин на Авеља брата својега, и уби га.

9. Тада рече Господ Кајину: гдје ти је брат Авељ? А он одговори: не знам; зар сам ја чувар брата својега?

10. А Бог рече: шта учини! глас бур-

ГЛАВА 5.

Ово је пламе Адамово. Кад Бог створи човека, по облачцу својему створи га.
 2. Мушко и женско створи их, и бла-
 гослови их, и назва их човек, кад
 бише створени.
 3. И поживе Адам сто и тридесет
 година, и роди сина по облачку своје-
 му, као што је он, и надједе му име Сит.
 4. А родив Сита поживе Адам осам
 стотина година, рађајући синове и
 кћери;
 5. Тако поживе Адам свега девет
 стотина и тридесет година; и умрије.
 6. А Сит поживе сто и пет година,
 и роди Еноса;
 7. А родив Еноса поживе Сит осам
 стотина и седам година, рађајући си-
 нове и кћери;
 8. Тако поживе Сит свега девет сто-
 тина и дваенаест година; и умрије.
 9. А Енос поживе деведесет година,
 и роди Кајнана;
 10. А родив Кајнана поживе Енос
 осам стотина и петнаест година, ра-
 ђајући синове и кћери;
 11. Тако поживе Енос свега девет
 стотина и пет година; и умрије.
 12. А Кајнана поживе седамдесет
 година, и роди Малелела;
 13. А родив Малелела поживе Ка-
 јнана осам стотина и четрдесет годи-
 на, рађајући синове и кћери;
 14. Тако поживе Кајнана свега де-
 вет стотина и десет година; и умрије.
 15. А Малелела поживе педесет
 и пет година, и роди Јаред;
 16. А родив Јареда поживе Малеле-
 ла осам стотина и тридесет година,
 рађајући синове и кћери;
 17. Тако поживе Малелела свега о-
 сам стотина и деведесет и пет година;
 и умрије.
 18. А Јаред поживе сто и педесет
 и двије године, и роди Еноха;
 19. А родив Еноха поживе Јаред о-
 сам стотина година, рађајући синове
 и кћери;
 20. Тако поживе Јаред свега девет
 стотина и педесет и двије године; и
 умрије.
 21. А Енох поживе педесет и пет
 година, и родив Матусала;
 22. А родив Матусала поживе Енох

ви брата твојега виче са земље
 к мени.
 11. И сада, да си провлет на земљу,
 која је отворила уста своја да прими
 брв брата твојега из руке твоје.
 12. Кад земљу узрадиш, не ће ти ви-
 ше давати блага својега. Бићеш по-
 тугач и бјегунач на земљи.
 13. А Кајин рече Господу: кривица
 је моја велика да ми се не може опро-
 стити.
 14. Ево ме гјераш данас из ове зем-
 ље да се кријем испред тебе, и да се
 скитам и потугач по земљи, па ће ме
 убити ко ме удеши.
 15. А Господ му рече: за то ко уби-
 је Кајна, седам ће се пута то покаја-
 ти. И начини Господ знак на Кајину
 да га не убије ко га удеши.
 16. И отиде Кајин испред Господа,
 и направи се у земљи Наидској на ис-
 току према Едем.
 17. И позва Кајин жену своју, а она
 zatrudње и роди Еноха. И заида град
 и прозва га по имену сина својега Е-
 нох.
 18. А Еноху роди се Гандаа; а Гаи-
 ада роди Малелела, а Малелела ро-
 ди Матусала; а Матусала роди Ламеха.
 19. И узне Ламех двије жене: једној
 бјеше име Ада а другој Села.
 20. И Ада роди Јовила; од њега се
 народише који живе под шаторима и
 стоку ласу.
 21. А браћу његову бјеше име Јувал;
 од њега се народише гудачи и свирачи.
 22. А и Села роди Товела, који бје-
 ше вјешт ковати свашта од мједи и од
 гвожђа; а сестра Товелу бјеше Ноева.
 23. И рече Ламех својима женама,
 Ади и Сели: чуће глас мој, жене Ла-
 мехове, послушајте ријечи моје: уби-
 ћу човека за рану своју и младића
 за масницу своју.
 24. Кад ће се Кајин осветити седам
 пута, Ламех ће седамдесет и седам
 пута.
 25. А Адам опет позва жену своју,
 и она роди сина, и надједе му име Сит,
 јер ми, рече, Бог даде другога сина
 за Авела, којег уби Кајин.
 26. И Сит се роди син, којему на-
 дјече име Енос. Тада се поче призи-
 вати име Господње.

једнако по вољи Божијој три ста година,
 рађајући синове и кћери;
 23. Тако поживе Енох свега три ста
 и педесет и пет година;
 24. И живи Енох једнако по вољи
 Божијој, нестаре га, јер га узне Бог.
 25. А Матусал поживе сто и осам-
 десет и седам година, и роди Ламеха;
 26. А родив Ламеха поживе Мату-
 сала седам стотина и осамдесет и двије
 године, рађајући синове и кћери;
 27. Тако поживе Матусала свега де-
 вет стотина и педесет и девет годи-
 на; и умрије.
 28. А Ламех поживе сто и осамде-
 сет и двије године, и роди сина,
 29. И надједе му име Ноје говорећи:
 овај ће нас одморити од послата наших
 и од труда руку наших на земљи, ко-
 ју прозвеле Господ.

30. А родив Ноја поживе Ламех пет
 стотина и дедесет и пет година, ра-
 ђајући синове и кћери;
 31. Тако поживе Ламех свега седам
 стотина и седамдесет и седам година;
 и умрије.
 32. А Ноју кад би пет стотина годи-
 на, роди Ноје Сима, Хама и Јавета.

ГЛАВА 6.

А кад се људи почеше множити на
 земљи, и кћери им се народише,
 2. Видећи синови Божији кћери чо-
 вјечне како су лијепе узимаше их за
 жене које хтјеше.

3. А Господ рече: не ће се дух мој
 до вјека прети с људима, јер су тије-
 ло; нева им још сто и двадесет година.
 4. А бијаше тада дивова на земљи; а
 и послѣ, кад се синови Божији саста-
 јашу са кћерима човјечјим, па им оне
 рађашу синове; то бијашу силни људи,
 од старине на гласу.

5. И Господ видећи да је неваљал-
 ство људско велико на земљи, и да су
 све мисли срца њихова свагда само зле,
 6. Показе се Господ што је створио
 човјеча на земљи, и би му жао у срцу.
 7. И рече Господ: хоћу да истреље-
 бим са земље људе, које сам створио,
 од човјека до стокe и до свитне живо-
 тине и до птица небесних; јер се ка-
 љем што сам их створио.

8. Али Ноје нађе милост пред Госпо-
 дом.
 9. Ово су догађаји Нојеви: Ноје бје-
 ше човек праведан и безазлен својега
 вјека; по вољи Божијој свагда живља-
 ше Ноје.
 10. И роди Ноје три сина: Сима,
 Хама и Јавета.
 11. А земља се поквари пред Богом,
 и напупи се земља безазнона.
 12. И погледа Бог на земљу, а она
 бјеше покварена; јер свако тјјело по-
 квари пут свој на земљи.
 13. И рече Бог Ноју: крај свакоме
 тјјелу дође преда ме, јер наућнише
 земљу безазнона; и ево хоћу да их за-
 грем са земљом.
 14. Начини себи ковчег од дрвета
 гофера, и начини прегратке у ковчегу;
 и заточи га смолом изнутра и споља.
 15. И начини га овако: у дужину
 нека буде три ста лаката, у ширину
 педесет лаката, и у висину тридесет
 лаката;
 16. Пусте доста свјетлости у ковчег;
 и кров му сведи овога од лахта; и уда-
 ри врата ковчегу са стране; и начини
 га на три боја: доња, други и трећи.
 17. Јер ево пустићу потопа на земљу,
 да истребим свако тјјело, у којем и-
 ма жива душа под небом; што је год
 на земљи све ће изгинути.
 18. Али ћу с тобом учинити зајет
 свој; и ући ћеш у ковчег ти и синови
 твоји и жена твоја и жене синова тво-
 јих с тобом.
 19. И од свега живна, од свакога ти-
 јела, узнећеш у ковчег по двоје, да са-
 чуваш у животу са собом, а мушко и
 женско нека буде.
 20. Од птица по врстама њиховијем,
 од стоке по врстама њезинијем, и од
 свега што се миче на земљи по врста-
 ма његовијем, од света по двоје нека
 уће с тобом, да их сачуваш у животу.
 21. И узми са собом свега што се је-
 де, и чувај код себе, да буде хране те-
 би и њима.
 22. И Ноје учини, како му заповједа
 Бог, све онако учини.

ГЛАВА 7.

И рече Господ Ноју: ући у ковчег ти
 и сав дом твој; јер те наћох праведна
 пред собом овога вјека.
 2. Узми са собом од свјех животиња
 чистих по седмору, од све мужјака и жен-
 ских по седмору, од свакога по двоје, да
 сачуваш у животу са собом, а мушко и
 женско нека буде.
 3. Од птица по врстама њиховијем, и од
 стоке по врстама њезинијем, по двоје
 од свакога живна, од свакога ти-
 јела, узнећеш у ковчег по двоје, да са-
 чуваш у животу са собом, а мушко и
 женско нека буде.
 4. Од свега живна, од свакога ти-
 јела, узнећеш у ковчег по двоје, да са-
 чуваш у животу са собом, а мушко и
 женско нека буде.
 5. Од птица по врстама њиховијем, и од
 стоке по врстама њезинијем, по двоје
 од свакога живна, од свакога ти-
 јела, узнећеш у ковчег по двоје, да са-
 чуваш у животу са собом, а мушко и
 женско нека буде.
 6. Узми са собом од свјех животиња
 чистих по седмору, од све мужјака и жен-
 ских по седмору, од свакога по двоје, да
 сачуваш у животу са собом, а мушко и
 женско нека буде.
 7. Узми са собом од свјех животиња
 чистих по седмору, од све мужјака и жен-
 ских по седмору, од свакога по двоје, да
 сачуваш у животу са собом, а мушко и
 женско нека буде.
 8. Узми са собом од свјех животиња
 чистих по седмору, од све мужјака и жен-
 ских по седмору, од свакога по двоје, да
 сачуваш у животу са собом, а мушко и
 женско нека буде.
 9. Узми са собом од свјех животиња
 чистих по седмору, од све мужјака и жен-
 ских по седмору, од свакога по двоје, да
 сачуваш у животу са собом, а мушко и
 женско нека буде.

ку његову; а од животиња нечистих по двоје, мужјана и женку његову,
 3. Такођер и од птица небеских по седам, мужјана и женку његову, да им се сачува сјеме на земљи.
 4. Јер ћу до седам дана пустити дажд на земљу за четрдесет дана и четрдесет ноћи, и истребићу са земље свако тврдско живи, које сам створио.
 5. И Ноје учини све што му заповједади Господ.
 6. А бјеше Ноју шест стотина година кад дође потоп на земљу.
 7. И уђе Ноје у ковчег и синови његови и жена његова и жене синова његови говјех с њим ради потопа.
 8. Од животиња чистих и од животиња нечистих и од птица и од свега што се миче по земљи,
 9. Уђе и Ноју у ковчег по двоје, мужшко и женско, као што бјеше Бог заповједио Ноју.
 10. А у седми дан дође потоп на земљу.
 11. Кад је било Ноју шест стотина година, те године другог мјесеца, седмнаести дан тога мјесеца, тај дан развалише се сви извори великога бездана, и отворише се уставе небеске;
 12. И удари дажд на земљу за четрдесет дана и четрдесет ноћи.
 13. Тај дан уђе у ковчег Ноје и Сим Нојева и три жене синова његовијех с њима;
 14. Они, и свакојаке звијери по врстама својим, и свакојак стова по врстама својим, и што се год миче по земљи по врстама својим, и птице све по врстама својим, и што год лети и има крила,
 15. Дође и Ноју у ковчег по двоје од свакога тијела, у којем има жива душа,
 16. Мужско и женско од свакога тијела ујоше, као што бјеше Бог заповједио Ноју; па Господ затвори за њим.
 17. И би потоп на земљи за четрдесет дана; и вода дође и узе ковчег, и подиже га од земље.
 18. И навали вода, и уста јаво по земљи, и ковчег стаде плавити водом.
 19. И навалинаше вода све већма по земљи, и покри сва највиша брда што су под цијелијем небом.
 20. Петнаест данага дође вода изнад брда, по што их покри.

ГЛАВА 8.

А Бог се опомне Ноја и свијех звијери и све стове што бјеху с њим у ковчегу; и посла Бог вјетар на земљу да узбрије воду.
 2. И затворише се извори бездану и уставе небеске, и дажд с неба престаде.
 3. И стаде вода опадаати на земљи, и једнако опадаше последије сто и педесет дана;
 4. Те се устави ковчег седмога мјесеца дана седмнаестога на планини Арарату.
 5. И вода опадаше све већма до десетог мјесеца; и првога дана десетог мјесеца показаше се врхови од брда.
 6. А прозор је четрдесет дана отвори Ноје прозор на ковчегу, који бјеше начинио;

7. И испусти гаврана, који једнако оддијеташе и додијеташе дожде не пресахну вода на земљи.
 8. Па пусти и голубицу да би видно је ли опала вода са земље.
 9. А голубица не нашлави гдје би стадаenom својом врати се к њему у ковчег, јер још бјеше вода по свој земљи; и Ноје пруживши руку ухвати је и узе к себи у ковчег.
 10. И почеа још седам дана, па опет испусти голубицу из ковчега.
 11. И пред вече врати се к њему голубица, и гле, у њзуну јој лист маслинов, који бјеше откинула; тако позва Ноје да је опала вода са земље.
 12. Али почеа још седам дана, па опет испусти голубицу, а она му се врати не врати.
 13. Шест стотина прве године свијери Нојева први дан првога мјесеца усташу

вода на земљи, и Ноје отвори прозор на ковчегу, и угледа земљу суху.
 14. А другог мјесеца двадесет седмига дана бјеше свеземља суха.

15. Тада рече Бог Ноју говорећи:
 16. Изиди из ковчега ти и жена твоја и синови твоји и жене синова твојих с тобом;
 17. Све звијери што су с тобом од свакога тијела, птице и стоку и што год гамаже по земљи, изведи са собом, нека се разиђу по земљи, и нека се плоде и множе на земљи.
 18. И изиде Ноје и синови његови и жена његова и жене синова његовијех с њим.
 19. Све звијери, све ситне животиње, све птице и све што се миче по земљи по својим врстама изидоше из ковчега.
 20. И начини Ноје жртвенике Господу, и узе од сваке чисте стове и од свијех птица чистијех, и принесе на жртвенику жртве палежице.

21. И Господ омирса мирис угодни, и рече у срцу својем: не ћу више клети земље с људи, што је мисао срца ваше убијати свега што живи, као што униш.

22. Од седе докле буде земље, не ће нестати сјетве ни жетве, студени ни врућине, зета ни зиме, дана ни ноћи.
 И Бог благослови Ноја и синове његове, и рече им: рађајте се и множите се, и напуните земљу;
 2. И све звијери земљаске и све птице небеске и све што иде по земљи и све рибе морске нека нас се боје и страше; све је предано у ваше руке.
 3. Што се год миче и живи, нека вам буде за јело, све вам то дадох као земљу траву.
 4. Али не једите меса с душом живог, а то му је крв.
 5. Јер ћу и вашу крв, душе ваше, искизати; од сваке ћу је звијери искизати; из руке човека, из руке свакога брата његова искизати душу човјечију.
 6. Ко пројиде крв човјечију, његову ћу крв пројиди човјек; јер је Бог по својој обљаци створио човека.
 7. Рађајте се дакле и множите се; да буде слуга слугама браће своје!

10. И са свијем животињама, што су с вама од птица, од стове и од свега звијерија земљаскога што је с вама, свачим што је изашло из ковчега, и са свијем звијерјем земљаским.
 11. Постављам зајет свој с вама, те од седе не ће ниједно тијело поинути од потопа, нити ће више бити потопа да затре земљу.
 12. И рече Бог: ево знак зајета који постављам између себе и вас и свијес живје твари која је с вама до вијена:
 13. Метнуо сам дућу своју у облаке, да буде знак зајета између мене и земље.
 14. Па кад облаке научем на земљу, видеће се дућа у облацима,
 15. И опомењу се зајета својега који је између мене и вас и сваке душе живе жине у сваком тијелу, и не ће више бити од воде потопа да затре свако тијело.
 16. Дућа ће бити у облацима, па ћу је погледати, и опомењу се вјечнога зајета између Бога и сваке душе живе у сваком тијелу које је на земљи.
 17. И рече Бог Ноју: то је знак зајета који сам учинио између себе и свакога тијела на земљи.

18. А брљуху синови Нојеви који изидоше из ковчега: Сим и Хам и Јафет; а Хам је отац Хананцима.
 19. Го су три сина Нојева, и од њих се насели сва земља.
 20. А Ноје поче радити земљу, и посади винограду.
 21. И налив се вина опи се, и откри се наред шатора својега.
 22. А Хам, отац Хананцима, видеје голотињу оца својега, и каза објојци браће своје на пољу.
 23. А Сим и Јафет узеше хаљину, и отприше је објојца на рамена своја, и идући натрашке покрише њом голотињу оца својега, лицем натраг окренуши се да не виде голотиње оца својега.
 24. А кад се Ноје пробуди од вина, дозна шта му је учинио млађи син,
 25. И рече: прозлет да је Ханан, и да буде слуга слугама браће своје!

26. И још рече: благословен да је Господ Бог Симов, и Ханан да му буде слуга!
27. Бог да рашири Јавета да живи у шаторима Симовијем, а Ханан да им буде слуга!
28. И поживје Ноје послвије потопа три ста и педесет година.
29. А свега поживје Ноје девет стотина и педесет година; и умрије.

ГЛАВА 10.

- А ово су племена синова Нојевијех, Симов, Хама и Јавета, којима се родише синови послвије потопа.
2. Синови Јафетови: Гамер и Магот и Мадај и Јаван и Товел и Месех и Тирас.
3. А синови Гамерови: Асханас и Рифат и Готарма.

4. А синови Јаванови: Елиса и Тарсис, Китим и Дофанки.
5. Од њих се раздиглише остра народна на земљама својим, свако по језику својему и по породицама својим, у народима својим.
6. А синови Хамови: Хус и Месраим, Фуд и Ханан.
7. А синови Хусови: Сава и Евила и Савата и Релма и Саватака. А синови Регмини: Савя и Дадан.
8. Хус роди и Неврода; а он први би слан на земљи;
9. Бјеше добар ловац пред Господом; за то се важе: добар ловац пред Господом као Неврод.
10. А почетак царству његову бјеше Вавилон и Орех и Архад и Хамани у земљи Сенару.

11. Из те земље изађе Асур, и сазидаше Ниневију и Ровот град и Халах,
12. И Дасем између Нпневије и Халаха; то је град велик.
13. А Месраим роди Лудеје и Енемеје и Давеје и Невталеје,
14. И Патросеје и Хасмеје, одакле изађоше Филантеји и Гафтореји.
15. А Ханан роди Сидона, првенца својега, и Хета,
16. И Јевусеја, и Амореја и Гергесеја,
17. И Евеја и Аруеја и Аселеја,
18. И Арадеја и Смареја и Амагеја.
- А послвије се расијаше племена Хананејска,
19. И бјеху међе Хананејске од Си-

7. Хајде да сиђемо, и да им пометемо језик, да не разумију један другога што говоре.
8. Тако их Господ расу оданде по свој земљи, те не сазидаше града.
9. За то се прозва Вавилон, јер ондје помете Господ језик цијеле земље, и оданде их расу Господ по свој земљи.
10. Ово је племе Симово: бијаше Симу сто година, кад роди Ареаксада, друге године послвије потопа.
11. А родив Ареаксада поживје Сим пет стотина година, рађајући синове и кћери.
12. А Ареаксада поживје тридесет и пет година, и роди Салу;
13. А родив Салу поживје Ареаксада четри стотине и три године, рађајући синове и кћери.
14. А Сала поживје тридесет година, и роди Евера;
15. А родив Евера поживје Сала четри стотине и три године, рађајући синове и кћери.
16. А Евер поживје тридесет и четри године, и роди Фалека;
17. А родив Фалека поживје Евер четри стотине и тридесет година, рађајући синове и кћери.
18. А Фалека поживје тридесет година, и роди Рагана;
19. А родив Рагана поживје Фалека две ста и девет година, рађајући синове и кћери.
20. А Рагав поживје тридесет и двије године, и роди Серуха;
21. А родив Серуха поживје Рагав две ста и седам година, рађајући синове и кћери.
22. А Серух поживје тридесет година, и роди Нахора;
23. А родив Нахора поживје Серух две ста година, рађајући синове и кћери.
24. А Нахор поживје двадесет и девет година, и роди Тару;
25. А родив Тару поживје Нахор сто и деветнаест година, рађајући синове и кћери.
26. А Тара поживје седамдесет година, и роди Аврама, Нахора и Арана.
27. А ово је племе Тарино: Тара роди Аврама, Нахора и Арана; а Аран роди Лота.
28. И умрије Аран прије Таре оца

ГЛАВА 11.

- А бијаше на цијелој земљи један језик и једнаке ријечи.
2. А кад отидоше од истока, нађоше равнину у земљи Сенарској, и населише се ондје.
3. Па рекоше међу собом: хајде да правимо плочен да их ухвати добро пецемо. И бјеху им отекле мјесто камена смола земљана мјесто креча.
4. Последње рекоше: хајде да сазидамо град и кулу, којој ће врх бити до неба, да стечемо себи име, да се не бисмо расијали по земљи.
5. А Господ сиђе да види град и кулу, што зидаху синови човјечји.
6. И рече Господ: гле, народ један, и један језик, и то почеше радити, и не ће им сметати ништа да не ураде што су наумили.

ГЛАВА 11.

- А бијаше на цијелој земљи један језик и једнаке ријечи.
2. А кад отидоше од истока, нађоше равнину у земљи Сенарској, и населише се ондје.
3. Па рекоше међу собом: хајде да правимо плочен да их ухвати добро пецемо. И бјеху им отекле мјесто камена смола земљана мјесто креча.
4. Последње рекоше: хајде да сазидамо град и кулу, којој ће врх бити до неба, да стечемо себи име, да се не бисмо расијали по земљи.
5. А Господ сиђе да види град и кулу, што зидаху синови човјечји.
6. И рече Господ: гле, народ један, и један језик, и то почеше радити, и не ће им сметати ништа да не ураде што су наумили.

својега на постојбини својој, у Уру Халдејском.

29. И ожени се Аврам и Нахор, и жени Аврамовој брше име Сара а жени Нахоровој име Мелха, кћи Аврама оца Мелхе и Јесхе.
30. А Сара брше нероткиња, и не имаше породе.

31. И узе Тара сина својега Аврама и Лота сина Аранова, унука својега, и Сару снаху своју, жену Аврама сина својега; и пођоше заједно из Ура Халдејскога да иду у земљу Хаванску, и дођоше до Харана, и ондје се настанише.
32. И поживје Тара свега двије ста и пет година; и умрије Тара у Харану.

ГЛАВА 12.

И рече Господ Авраму: иди из земље своје и од рода својега и из дома оца својега у земљу коју ћу ти ја показати.

2. И учинићу од тебе велик народ, и благословићу те, и име твоје прославићу, и ти ћеш бити благослов.

3. Благословићу оне који тебе узблаговисају, и прожлећу оне који тебе угрозиле; и у теби ће бити благословена ова племена на земљи.
4. Тада пође Аврам, као што му каза Господ, и с њим пође Лот. А брше Авраму седамдесет и пет година кад пође из Харана.

5. И узе Аврам Сару жену своју и Лота сина брата својега са свијем богатом које бјеху стекли и с душама које бјеху добили у Харану; и пођоше у земљу Хаванску, и дођоше у ву.
6. И прође Аврам ту земљу до мјеста Сихема и до равнице Морепшке; а бјеху тада Хананеји у тој земљи.
7. И јави се Господ Авраму и рече: твојему сјемени даћу земљу ову. И Аврам начини ондје жртвеник Господу, који му се јавио.

8. Послије отиде оданде на брдо које је према истоку од Ветилеа, и ондје разави шатор свој, те му Ветилеа брше са запада а Гај с истока; и ондје начини Господу жртвеник, и призва име Господње.
9. Оданде отиде Аврам даље идући на југ.
10. Али наста глад у оној земљи, те Аврам сиђе у Мисир да се ондје склони; јер глад брше велика у оној земљи.

11. И јави се Господ Авраму и рече: јазици твоји неће бити слични језици оних који су дошли у Мисир, те си сиђеш у Мисир, и буди тамо Египћанин.
12. И јави се Господ Авраму и рече: јазици твоји неће бити слични језици оних који су дошли у Мисир, те си сиђеш у Мисир, и буди тамо Египћанин.

13. И јави се Господ Авраму и рече: јазици твоји неће бити слични језици оних који су дошли у Мисир, те си сиђеш у Мисир, и буди тамо Египћанин.
14. И јави се Господ Авраму и рече: јазици твоји неће бити слични језици оних који су дошли у Мисир, те си сиђеш у Мисир, и буди тамо Египћанин.

15. И јави се Господ Авраму и рече: јазици твоји неће бити слични језици оних који су дошли у Мисир, те си сиђеш у Мисир, и буди тамо Египћанин.
16. И јави се Господ Авраму и рече: јазици твоји неће бити слични језици оних који су дошли у Мисир, те си сиђеш у Мисир, и буди тамо Египћанин.

17. И јави се Господ Авраму и рече: јазици твоји неће бити слични језици оних који су дошли у Мисир, те си сиђеш у Мисир, и буди тамо Египћанин.
18. И јави се Господ Авраму и рече: јазици твоји неће бити слични језици оних који су дошли у Мисир, те си сиђеш у Мисир, и буди тамо Египћанин.

19. И јави се Господ Авраму и рече: јазици твоји неће бити слични језици оних који су дошли у Мисир, те си сиђеш у Мисир, и буди тамо Египћанин.
20. И јави се Господ Авраму и рече: јазици твоји неће бити слични језици оних који су дошли у Мисир, те си сиђеш у Мисир, и буди тамо Египћанин.

6. И Хореје у планини Ђеховој Сину до равнице франске покрај пустине.
 7. Од туда вративши се дођоше у Египат, који је сада Кадис, и искресоше еве који живљаху у земљи Амалићанској, чије је небо и земља, *закљичући се*:
 8. Тада изиде цар Содомски и цар Гоморски и цар Адамски и цар Севојимски и цар од Валаке, који је сада Ситгор, изидоше на њих у долину Сиданску.
 9. На Ходологотора цара Еламскога, и на Таргала цара Гоморскога, и на Ариоха цара Еласарскога, четири цара на пет.
 10. А у долини Сиданској бијаше много рупа из којих се вадила смола; и побјеге цар Содомски и цар Гоморски, и ондје падоше, а што оста побјеге у планину.
 11. И узеше све благо у Содому и Гомору и сву храну њихову, и отидоше.
 12. Узеше и Лота, синовца Аврамова, и благо његово, и отидоше, јер живљаху у Содому.
 13. А дође један који бјеше утекао, те јави Авраму Јеврејину, који живљаху у равни Мамрија Аморјина, брата Есколу и брата Авнану, који бјеху у њери с Аврамом.
 14. А кад Аврам чу да му се заробио синовац, наоружа слуге своје, три ста осамнаст, који се родеше у његовој кући, и пође у потјеру до Дана.
 15. Ондје разредивши своје удари на њих ноћу са слугама својим, и разбих, и отјера их до Ховала, који је на дијелу од Дамаска,
 16. И поврати све благо; поврати и Лота синовца својега с благом његовим, и жене и љубе.
 17. А цар Содомски изиде му на сусрет кад се врати разбивши Ходологотора и царене што бјеху с њим, у долину Савнну, која је сада долина царева.
 18. А Мелхиседек цар Салмиски носе хљеб и вино; а он бреше свештеник Бога вишњег.
 19. И благослови га говорећи: благоден да је Аврам Богу вишњем, чије је небо и земља!
 20. И благословен да је Бог вишњи, који предаде непријатеље у руке твоје! И даде му Аврам десетак од свега.

ГЛАВА 15.

Послије овјех ствари дође Авраму рјеч Господња у утвари говорећи: не бој се, Авраме, ја сам ти штит, и плата је твоја врло велика.
 2. Аврам рече: Господо, Господо, шта ћеш ми дати кад живим без дјетета, а на ком ће остати моја кућа то је Елајезер овај Дамаштанин?
 3. Још рече Аврам: ето мени нијеси дао порода, па ће слуга рођен у кући мојој бити мој наследник.
 4. А гле, Господ му проговори: неће тај бити наследник твој, него који ће изаћи од тебе тај ће ти бити наследник.
 5. Па га изведе на поље и рече му: погледај на небо и преброј звијезде, ако их можеш пребројати. И рече му: тако ће бити сјече твоје.
 6. И повјерова Аврам Богу, а он му прима то у правду.
 7. И рече му: ја сам Господ, који те изведех из Ура Халдејскога да ти дам земљу ову да буде твоја.
 8. А он рече: Господо, Господо, по чему ћу познати да ће бити моја?
 9. И рече му: принеси ми јуницу од три године и козу од три године и овчара од три године и грмци и голуче.
 10. И он узе све то, и расијече на поље, и метну све поље једну према другој; али не расијече птица.
 11. А птице слијетаху на те мртве животиње; а Аврам их одговаше.
 12. А кад ступе бреше на заход, узхвати Аврама тврда сав, и гле, страх и мрак велик обузе га.
 13. И Господ рече Авраму: знај за цијело да ће сјеме твоје бити дошљавајуће у земљи туђој, па ће јој служити, и

9. Није ли ти отворена цијела земља? Одмјери се од мене. Ако ћеш ти на лијево, ја ћу на десно; ако ли ћеш ти на десно, ја ћу на лијево.
 10. Тада Лот подиже очи своје и сгледа сву равницу Јорданску, како цијелу нагаташе ријека, бјеше као врт Господњи, као земља Мисирска, све до Зогора, прије него Господ загра Содом и Гомор.
 11. И Лот изабра себи сву равницу Јорданску, и отиде Лот на исток; и раздијелише се један од другог.
 12. Аврам живљаху у земљи Хананској, а Лот живљаху по градовима у оној равници премјештајући своје пагоре до Содома.
 13. А људи у Содому бјеху неваљали, и грјешаху Господу веома.
 14. А Господ рече Авраму, по што се Лот одмјери од њега: подигни сада очи своје, па погледај с мјеста гдје си на сјевер и на југ и на исток и на запад.
 15. Јер сву земљу што видиш теби ћу дати и сјемену твојему до видјења.
 16. И учинићу да сјемена твојега буде као праха на земљи; ако ко узможе избројати прах на земљи, моћи ће избројати и сјеме твоје.
 17. Устани, и пролази ту земљу у долину и у ширину; јер ћу је теби дати.
 18. И Аврам дигне шаторе, и дође и насади се у равници Мамријској, која је код Хенрона, и ондје начини жртвеник Господу.

ГЛАВА 14.

А кад бјеше Амароал цар Сенарски, Ариох цар Еласарски, Ходологотор цар Еламски и Таргал цар Гоморски, завојштише на Валу цара Содомскога, и на Варсу цара Гоморскога, и на Сенара цара Адамскога, и на Синовора цара Севојимскога и на цара од Валаке, која је сада Ситгор.
 3. Сви се ови скупише у долини Сиданској, која је сада савано море.
 4. Дванаест година бјеху служили Ходологотору, па тррнаесте године одметнуше се.
 5. А четрнаесте године дође Ходологотор и царви који бјеху с њим, и побеше Раеаје у Астароту Карнајимском и Зузеје у Аху и Омеје у полу Киријатјаском,

ГЛАВА 18.

Тако отиде Аврам из Мисира горе на југ, он и жена му и све што имаше, такофер и Лот с њим.
 2. А бијаше Аврам врло богат стоком, сребром и златом.
 3. И иђаше својим путовима од југа све до Ветиле, до мјеста гдје му прво бијаше шатор, између Ветиле и Гаја, до мјеста, гдје пређе бјеше начинио жртвеник; и ондје призва Аврам име Господње.
 5. А и Лот који иђаше с Аврамом ишае оваца и говеда и шаторе.
 6. И земља не моглаше их носити једно, јер благо њихово бијаше велико да не могаху живјети заједно,
 7. И бијаше свађа међу пастирима Аврамове стоке и пастирима Лотове стоке. А у то вријеме живљаху Хананеј и Ферезеји у оној земљи.
 8. Па Аврам рече Лоту: немој да се свађамо ја и ти, ни моји пастири, и твоји пастири; јер смо браћа.

12. ова ће их мучити четири стотине година.
 14. Али ћу судити и народу којему рече: бржега од Сарје госпође своје.
 9. А анђео јој Господњи рече: врати се госпођи својој, и повори јој се.
 10. Олет јој рече анђео Господњи: умножићу веома семе твоје, да се не ће моћи пребројити од множине.
 11. Јоште јој рече анђео Господњи: ето си трудна, и родићеш сина, и на- дјени му име Исмаило; јер је Господ видио мучу твоју.
 12. А биће човјек убојца; рука ће се његова дизати на свакога а свакија рука на њега, и наставане на погледу свој браћи својој.
 13. Тада Агара призна име Господа који говори с њом: ти си Бог, који види. Јер говораше: зар још гледам иза онога који ме виде?
 14. Тога ради зове се студенац овај студенац живага који ме види; а он је између Кадиса и Варада.
 15. И роди Агара Авраму сина; и на- нађеде Аврам сину својему, којета му роди Агара, име Исмаило.
 16. А бјеше Авраму осамдесет и шест година кад му Агара роди Исмаила.

ГЛАВА 17.

- А кад Авраму би деведесет и девет година, јави му се Господ и рече му: ја сам Бог снемогучи, по којој вољи живи, и буди поштен.
 2. И учинићу зајет између себе и тебе, и врло ћу те умножити.
 3. А Аврам паде ничице. И Господ му још гонори и рече:
 4. Од мене ево зајет мој с тобом да ћеш бити отац многим народима.
 5. За то се више не ћеш знати Аврам, него ће ти име бити Аврам, јер сам те учинио отцем многих народа;
 6. Даћу ти породицу врло велику, и начинићу од тебе народе многе, и ца- рени ће изаћи од тебе.
 7. А постављам зајет свој између се- бе и тебе и сјемена твојега након тебе од кољена до кољена, да је зајет вје- чан, да сам Бог теби и сјемени твојему након тебе:
 8. И даћу теби и сјемени твојему на- кон тебе земљу у којој си дошљак, сву земљу Хананску у државу вјечну, и бићу им Бог.

ГЛАВА 16.

- Али Сара жена Аврамова не рађаше му дјете. А имаше робинју Мисирку, по имену Агару.
 2. Па рече Сара Авраму: гле, Го- спод ме је затворио да не родим; него иди к робинји мојој, не бих ли добила дјете од ње. И Аврам приста на рјеч Сарину.
 3. И Сара жена Аврамова узе Агару Мисирку робинју своју, и даде је за жену Авраму мучу својему последице де- сет година од како се настани Аврам у земљи Хананској.
 4. И он отиде к Агари, и она затруд- ње; а кад виде да је трудна, понесе се од госпође своје.
 5. А Сара рече Авраму: уреди моја пада на тебе; ја ти метнух на крило робинју своју, а она видјешни да је трудна понесе се од мене. Господ ће судити мени и теби.
 6. А Аврам рече Сари: ето, робинја је твоја у твојим рукама, чини с њом што ти је воља. И Сара је стаде зло- ставити, те она побјеже од ње.
 7. Али анђео Господњи нађе је код студенца у пустињи, код студенца на путу у Сур.

9. И рече Бог Авраму: ти пак држи зајет мој, ти и сјеме твоје након тебе од кољена до кољена.
 10. А ово је зајет мој између мене и вас и сјемена твојега након тебе, који ћете држати: да се обрезује између вас све мушкима.
 11. А обрезаћете окобрајак тиједа сво- јега, да буде знак зајета између мене и вас.
 12. Свако мушко дјете кад му буде осам дана да се обрезује од кољена до кољена, родило се у кући или било ку- пљено за новце од којих год стана- ца, које не буде од сјемена твојега.
 13. Да се обрезује које се роди у ку- ћи твојој и које се купи за новце твоје; тако ће бити зајет мој на тијелу ва- шем зајет вјечан.
 14. А необрезано мушко, којему се не обреже окобрајак тиједа његова, да се не истрајеби из народа својега, јер погна- ри зајет мој.
 15. И још рече Бог Авраму: а Сару жену своју не зови је више Сара, него нека јој буде име Сарја.
 16. И ја ћу је благословићу, и биће ти синва од ње; благословићу је, и биће њази многим народима, и царевн на- родима изаћи ће од ње.
 17. Тада паде Аврам ничице, и на- смрца се говорени у срцу својем: еда ће се човјек од сто година родити син? и Сарја? еда ће жена од деведесет го- дина родити?
 18. И Аврам рече Богу: нева жив буде Исмаило пред тобом!
 19. И рече Бог: заиста Сара жена твоја родиће ти сина, и нађећеш му име Исак; и поставићу зајет свој с њим да буде зајет вјечан сјемени ве- гову након њега.
 20. А и за Исмаила усилићу сам те; ово благословио сам га, и даћу му по- родицу велику, и умножићу га веома; и родиће дванаест кнезова, и учинићу од њега велик народ.
 21. А зајет свој учинићу с Исаком кад ти га роди Сара, до године у ово доба.
 22. И Бог изговоривши отиде од А- врама горе.
 23. И Аврам узе Исмаила сина сво- јега и све који се родеше у дому ве- гову и све који год бјеше купио за своје

ГЛАВА 18.

- Послије му се јави Господ у равници Мамриској кад сјеђаше на врагима пред шатором својим у по дне.
 2. Подгавши очи своје погледа, и гле, три човјека стајаху према њему. И угледавши их потрча им на сусрет испред врата шатора својега, и покло- ни се до земље;
 3. И рече: Господе, ако сам нашао милост пред тобом, немој проћи славе својега.
 4. Да вал донесемо мало воде и опе- рити ноге, те се наслоните мало под овцем дрветом.
 5. И изниђу мало хљеба, те потгри- јеште срце своје, па онда пођите, кад идете поред слуге својега. И рекоше: учини што си казао.
 6. И Аврам отрча у шатор к Сари, и рече: брже замијеси три копање бије- логла брашна и испечи копање.
 7. Па отрча ка говедима и ухвати те- ле младо и добро, и даде га момку да га брже зготови.
 8. Па онда изнесе масла и млијека и теле које бјеше зготовио, и постави им, а сам стајаше пред њима под дрветом докле јеђаху.
 9. И они му рекоше: гдје је Сара ж- на твоја? А он рече: ево је под ша- тором.
 10. А један између њих рече: до гу- дине у ово доба опет ћу доћи к теби, а Сара ће жена твоја имати сина. А Сара салушаше на врагима од шатора иза њега.
 11. А Аврам и Сара бијаху стари и временити, и у Сарје бјеше престало што бива у жена.

12. За то се насија Сара у себи горећи: по што сам остаријела, сад ли ће ми доћи радост? а и господар ми је стар.

13. Тада рече Господ Авраму: што се свије Сара говориш: истина ли је да ћу родити кад сам остаријела?

14. Има ли што тешко Господу? До године у ово доба опет ћу доћи к теби, а Сара ће имати сина.

15. А Сара удари у бих говорећи: нијесам се смијала. Јер се уклаши. Али он рече: није истина, него си се смијала.

16. По том усташе људи оданде, и пођоше пут Содома; и Аврам пође с њима да их испрати.

17. А Господ рече: како бих тајно од Аврама шта ћу учинити,

и слан народ, и у њему ће се благовести сви народи на земљи?

18. Јер знам да ће заповједити синовија својим и дому својему након себе да се држе путова Господњих и да чине што је право и добро, да би Господ навршио на Авраму што му је обећао.

19. И рече Господ: вика је у Содому и Гомору велика, и грљех је њихов гдан.

20. За то ћу сићи да видим еда ли све чине као што вика дође према мени; ако ли није тако, да знам.

21. И људи окренувши се пођоше пут Содома; али Аврам још стајаше пред Господом,

и приступив Аврам рече: хоћеш ли погубити и праведнога с неправедним?

22. Може бити да има педесет праведника у граду; хоћеш ли и њих погубити, и не ћеш опростити мјесту за ондјех педесет праведника што су у њему?

23. Немој то чинити, ни губити праведника с неправедником, да буде праведнику као и неправеднику; немој; еда ли судија цијеле земље не ће судити право?

24. И рече Господ: аeo нађем у Содому педесет праведника у граду, опростићу цијелом мјесту њих ради.

25. А Аврам одговори и рече: гле, сада бих проговорно Господу, ако и један сам прав и цело.

26. Може бити праведника педесет

нам суди; сад ћемо теби учинити горе него њима. Па навалише јакно на чорвена, на Лота, и стадоше испанљати врата.

10. А она два човјека дигоше руке, и упукоше Лота к себи у кућу, и затворивше врата.

11. А људе што бијаху пред вратима кућином у један пут ослабјенише од највећег до највећег, те не могаху наћи врата.

12. Тада она два човјека рекоше Лоту: ако имаш овдје још кога свота, иди зета или сина или кћер, или кога год свота у овом граду, гледај нек куд одавад;

13. Јер хоћемо да затремо мјесто ово, јер је вика њихова велика пред Господом, па нас посла Господ да га затремо.

14. И изиде Лот, и каза зетовима својима, за које шћаше дати кћери своје, и рече им: устајте, идите к врата овога, јер ће сада затрти Господ град овај. Али се зетовима његовијем учини да се шали.

15. А кад зора забјегаше, навалише ањели на Лота гоморски; устани, узми жену своју и дрије кћери своје воје суту, да не погинеш у безакоњу града тога.

16. А он се стаде шћинати, те људи узеше за руку њега и жену његову и дрије кћери његове. Јер га бреше живо Господу; и изведоше га и пустише га из града.

17. И кад их изведоше на поље, рече јујим: избави душу своју и не обзир се назад, и у цијелој овој равни да нијеси стао; бјежи на оно брдо, да не погинеш.

18. А Лот им рече: немој, Господо! 19. Гле, слуша твој најве милост пред тобом, и милост је твоја превелика коју ми учини сачувавши ми живот; али не могу утећи на брдо да ме не стигне зло и не погинем.

20. Ево град близу; онамо се може утећи, а мали је; да бјежм онамо; та мали је, те ћу остати жив.

21. А он му рече: ето послушаћу те и за то, и не ћу затрти града, за који рече.

22. Брже бјежи онамо; јер не могу

чинити ништа докле не стигнеш ономо. За то се прозва онај град Сигор.

23. И кад сучше ограду по земљи, Лот дође у Сигор.

24. Тада пусти Господ на Содом и на Гомор од Господа с неба дажд од сумапора и огња.

25. И затр оне градове и сву ову равину, и све људе у градовима и род земљани.

26. Али жена Лотова бјеше се обзрела идући за њим, и поста слан камен.

27. А сутрадан рано уставши Аврам, отиде на мјесто гдје је стајао пред Господом;

28. И погледа за Содом и Гомор и сву околну по оној равни, и угледа, а то се дикаше дим од земље као дим из пећи.

29. Али кад Бог заиграше градове у оној равни, омену се Бог Аврама, и изведе Лота из пропасти кад затр градове гдје живљаше Лот.

30. А Лот отиде из Сигора, и стани се на оном брду с дрије кћери своје, јер се бојаше остати у Сигору; и живљаше у пећини с дрије кћери своје.

31. А старија рече млађој: наш је отац стар, а нема никога на земљи да дође к нама као што је обичај по свој земљи.

32. Хајде да дамо оцу вина нека се опије, па да легнемо с њим, еда бисмо сачуваде сјеме оцу својему.

33. И дадоше оцу вина она ноћ, и допавши старија леже с оцем својим, и он не осјети ни кад она леже ни кад устаде.

34. А сутрадан рече старија млађој: му дамо вина и до вече, па иди ти и лежи с њим, еда бисмо сачуваде сјеме оцу својему.

35. Па и то вече дадоше оцу вина, и уставши млађа леже с њим, и он не осјети ни кад она леже ни кад устаде.

36. И обе кћери Лотовае затрудаше од оца својега.

37. И старија роди сина, и нађеде му име Моаб; од њега су Моавци до данашњега дана.

38. Па и млађа роди сина, и нађеде му име Бен-Амми; од њега су Амоници до данашњега дана.

А Аврам отиде оданде на југ, и стани се између Кадиса и Стра, и живљаше као дошљак у Герару.

2. И говораше за жену своју Сару: сестра ми је. А цар Герарски Авимелех посла, те узео Сару.

3. Али дође Бог Авимелеху ноћу у сну, и рече му: где, погинућеш са женом коју си узео, јер има мужа.

4. А Авимелех не беше се не дотакао, и за то рече: Господе, еда ли ћеш и праведан народ погубити?

5. Није ли ми сам казао: сестра ми је? а и она сама каза: брат ми је. Учини сам у чистоти срца својег и у правди руку својих.

6. Тада му рече Бог у сну: знам да си учинио у чистоти срца својег, за то те сачувах да ми не сагрјешисиш, и не дадох да је се дотакош.

7. А сада врати човјеку жену његову, јер је пророк, и молиће се за те, те ћеш остати жив. Ако ли не вратиш, знај да ћеш умрјети ти и сви твоји.

8. И у јутру рано уста Авимелех, и сазва све слуге своје, и каза им све ово да чују. И укланише се људи веома.

9. Тада Авимелех дозва Аврама и рече му: шта си нам учинио? шта ли сам ти згрјесио, те навуче на ме и царство моје толико зло? Учинио си ми што не ваља чинити.

10. И још рече Авимелех Авраму: шта ти је било, те си то учинио?

11. А Аврам одговори: вељак: јачно нема страха Божијег у овом мјесту, па ће ме убити ради жене моје.

12. А управо и јест ми сестра, њи она мојета; али није кћи моје матере, па пође за ме.

13. А кад ме Бог изведе из дома оца мојета, ја јој рекох: учини добро, и кажи за ме где год дођемо: брат ми је.

14. Тада Авимелех узео оваца и говеда и слуга и слушница, те даде Авраму, и врати му Сару жену његову.

15. И рече Авимелех Авраму: ево, земља ти је која отворена, живи слободно где ти је воља.

16. А Сару рече: ево дао сам твојеј му браћу тисућу сребрника; где, он ти је очима покривао пред свима који буду.

17. И Аврам се помоли Богу, и ис-

цијели Бог Авимелеха и жену његову и слушнице његове, те рађаху.

18. Јер Господ беше са свијем затвори сваку материцу у дому Авимелехову ради Саре жене Аврамове.

ГЛАВА 21.

И Господ походи Сару, као што беше рекао, и учини Господ Сару као што беше казао.

2. Јер zatrudје и роди Сара Авраму сина у старости његовој у исто вријеме кад каза Господ.

3. И Аврам нађе име сину који му се роди, којег му роди Сара, Исак.

4. И обреза Аврам сина својег Исака кад би од осам дана, као што му заповједа Бог.

5. А Авраму беше сто година кад му се роди син Исак.

6. А Сара рече: Бог ми учини смијех; ко год чује, смијаће ми се.

7. И рече: ко би рекао Авраму да ће Сара дојити дјету? ипак му родих сина у старости његовој.

8. А кад дијете дорасте да се одбије од сисе, учини Аврам велику гобу онај дан кад одбише Исака од сисе.

9. И Сара видје сина Агаре Мисирке, која га роди Авраму, гдје се подсмива;

10. Па рече Авраму: отјерај ову робинју са сном њезинијех, јер син ове робинје не ће бити нашљедник с мојим сином, с Исавом.

11. А то Авраму би врло криво ради сина његова.

12. Али Бог рече Авраму: немој да ти је криво ради дјетета и ради робинје твоје. Што ти је год казао Сара, послушај; јер ће ти се у Исаву сјеме прозвати.

13. Али ћу и од сина робинјина учинити народ, јер је твоје сјеме.

14. И Аврам устав у јутру рано, узео хљеба и мјешину воде, и даде Агари метнувши јој на леђа, и дијете, и отпусти је. А она отишавши лутаће по пустињи Виравској.

15. А кад нећа воде у мјешини, она баца дијете под једно дрво,

16. Па отиде к сјемку се може стрјелом добацити, и сјемке према њему; јер говораше: да не гледам како ће умрјети.

Послије тога шћаше Бог окунати Аврама, па му рече: Авраме! А он одговори: ево ме.

2. И рече му Бог: узми сада сина својег, јединца својег милога, Исака, па иди у земљу Морију, и спали га на жртву тамо на брду гдје ћу ти казати.

3. И сјутрадан рано оставиши Аврам осамдесетогодишњег својег, и узео са собом два момка и Исака сина својег; и нацијанши дрва за жртву подиже се и пође на мјесто које му каза Бог.

4. Трећи дан подиговши очи своје Аврам угледа мјесто из далека.

5. И рече Аврам мошцима својим: останите ви овдје с магарцем, а ја и дијете идемо овамо, па кад се помолимо Богу, вратићемо се к вама.

6. И узевши Аврам дрва за жртву направи Исаву сину својему, а сам узео у руке своје огња и ножа; па отидоше обојица заједно.

7. Тада рече Исак Авраму оцу својему: оче! А он рече: што, сине! И рече Исак: ето отаца и дрва, а гдје је жабље за жртву?

8. А Аврам одговори: Бог ће се, синче, постарати за жабље себи на жртву. И њаху обојица заједно.

9. А кад дођоше на мјесто које му Бог каза, Аврам начини ондје жртвеник, и метну дрва на њ, и свезавши Исака сина својег метну га на жртвеник врх дрва;

10. И измахну Аврам руком својом и узео нож да закоље сина својег.

11. Али анђео Господњи викну га с неба, и рече: Авраме! Авраме! А он рече: ево ме.

12. А анђео рече: не дигај руке своје на дијете, и не чини му ништа, јер сам позвао да се бојиш Бога, кад није си позвао сина својег, јединца својег, мене ради.

13. И Аврам подиговши очи своје погледа; и гле, ован иза њега залаео се у чести роговима; и отишавши Аврам узео овна и спали га на жртву мјесто сина својег.

14. И назва Аврам оно мјесто: Господ ће се постарати. За то се и данас каже: на брду гдје ће се Господ постарати.

јети дијете. И сједећи према њему стаде ова гласа плакати.

17. А Бог чу глас дјетини, и анђео Божиј викну с неба Агару, и рече јој: што ти је Агаро? не бој се, јер Бог чу глас дјетини оданде гдје је.

18. Устани, дити дијете и узми га у наручје; јер ћу од њега учинити велике народ.

19. И Бог јој отвори очи, те угледа студенац; и отишавши науни мјешину воде, и напоји дијете.

20. И Бог бијаше с дјететом, те одрасте, и живљаше у пустињи, и поста стрјелцац.

21. А живљаше у пустињи Фарану. И маги га ошени из земље Мисирске.

22. У то вријеме рече Авимелех и Фихол војвода његов Авраму говорећи: Бог је с тобом у свему што радши.

23. Закуни ми се сада Богом да не ћеш препарити мене ни сина мојег ни унука мојег, нешто да ћеш добро овако како сам ја теби чинио и ти чинити мени и земљи у којој си дошљак.

24. А Аврам рече: хоћу се заклети.

25. Али Аврам прекори Авимелеха за студенац, који узеше на силу слуге Авимелехове.

26. А Авимелех рече: не знам ко је то учинио; нити ми ти каза, нити чу до данас.

27. Тада Аврам узео оваца и говеда, и даде Авимелеху, и ухватише вјеру међу собом.

28. И Аврам одлучи седам жаганаца из стада.

29. А Авимелех рече Авраму: шта ће оно седам жаганаца што си одлучио?

30. А он одговори: да примиш из моје руке ово седам жаганаца, да ми буде свједочанство да сам ја ископао овај студенац.

31. Отуда се прозва оно мјесто Вирсавеја, јер се ондје закључе обојица.

32. Тако ухватише вјеру на Вирсавеји. Тада се диже Авимелех и Фихол војвода његов, и вратише се у земљу Филитејску.

33. А Аврам поседи луг на Вирсавеји, и ондје призва име Господа Бога вечнога.

34. И Аврам живљаше као дошљак у земљи Филитејској много времена.

15. И анђео Господњи оплет викну с небом Аврама,
 16. И рече: собом се заклех, вели Господ: кад си тако учинио, и нијеси пожаљно сина својега, јединца својега,
 17. Застаја љу те благословити и сјеме твоје веона умножити, *ди ми буде* као звијезда на небу и као пијеска на бријегу морском; и наследитиће сјеме твоје врата непријатеља својих;
 18. И благословиће се у сјемени твојем сви народи на земљи, кад си послашао глас мој.
 19. Тада се Аврам врати к жонцима својим, те се диглоше, и отидоше заједно у Вирсавеју, јер Аврам живљахше у Вирсавеји.
 20. Послије тога јавише Авраму говорећи: гле, и Мелха роди синове брату твојему Нахору:
 21. Уза првенца и Руза брата му, и Камуила, оца Арамова,
 22. И Хазада и Азана и Фалдеса и Једдава и Ватгула.
 23. А Ватгуло роди Ревеку. Осам их роди Мелха Нахору брату Аврамову.
 24. А ипача встова, по имену Ревма, роди и она Тавеса и Гама и Тохоса и Моха.

ГЛАВА 23.

- А пошлаци Сара сто и двадесет и седам година, то су године видјека Сарина;
 2. И умрије Сара у Кетијат-Ари, а ње Аврам да ожали Сару и ошлаци.
 3. А кад уста Аврам од мртваца својега, рече синовима Хетовијем говорећи:
 4. Странак сам и дошљах код вас; дајте ми да имам гроб код нас да погребем мртваца својега испред очју својих.
 5. А синовима Хетови одговорише Авраму говорећи му:
 6. Чју нас, господару; ти си кнез од Бога међу нама, у најбољем гробу нашем погребим мртваца својега; нико између нас не ће ти затворити гроба својега да не погребеш мртваца својега.
 7. Тада уста Аврам и поклони се на руду земље оне, синовима Хетовијем:
 8. И рече им говорећи: ако хоћете да погребем мртваца својега испред очју својих, послупајте ме, и говорите ва мене Ефрону сину Сарову,

ГЛАВА 24.

- А Аврам бјеше стар и врхемит, и Господ бјеше благословио Аврама у свему;
 2. И рече Аврам слуги својој најстаријем у кући својој, који бјеше над свијем добром његовијем: метни руку своју под стегно моје,
 3. Да те закунем Господом Богом небесним и Богом земљским да не ћеш довести жене сину мојему између њири овдјех Ханајева, међу којима живим;

4. Него да ћеш отићи у земљу моју и у род мој и довести жену сину мојему Исраку.
 5. А слуга му рече: а ако дјенојка не хтједоше поћи са мном у ову земљу; хоћу ли одвести сина твојега у земљу из које си се иселио?
 6. А Аврам му рече: пези да не одведеш сина мојега онамо.
 7. Господ Бог небески, који ме је узео из дома оца мојега и из земље родитеља, и који ми је рекао и заклео ми се говоревши: сјемени ћу твојем да метну јој на руке од десет *сикала* злата.
 23. И рече: чија си кћи? кажи ми. Има ли у кући она твојега мјеста за нас да пренећемо?
 24. А она му рече: ја сам кћи Ватгуила сина Мелшина, којег роди Нахору.
 25. Још рече: има у нас много сламе и пиће и мјеста за поћиниште.
 26. Тада човјек савиши се поклони се Господу.
 27. И рече: благословен да је Господ Бог господара мојега Аврама, што не остави милости своје и вјере своје према господару мојем, и путем доведе ме Господ у дом родбине господара мојега.
 28. А дјенојка отрча и све ово каза у дому матере своје.
 29. А Ревека имаше брата, којему и име бјеше Лаван; и истрча Лаван к човјеку на студенац,
 30. Како видје гривну и наруквнице на рукама сестре своје и чу гдје Ревека сестра му рече: тако ми каза човјек; дође к човјеку; а он стајаше код камла на студенцу.
 31. И рече: ходи, који си благословен од Господа; што би стајао на путу? спремио сам кућу, има мјеста и за камиле.
 32. И доведе човјека у кућу, и растовари камиле; и додеше сламе и пиће камлама, и донесоше воде за ноге њему и људима што бијашу с њим;
 33. И поставише му да једе; али он рече: не ћу јести докле не кажем ствар своју. А Лаван му рече: говори.
 34. Тада рече: ја сам слуга Аврамов.
 35. А Господ је благословио господара мојега веона, те је постао велик, и дао му је оваца и говеда, и сребра и

злата, и слуга и слушкиња, и камила и вагараци.

36. И још Сара жена господара мојег роди сина господару мојему у старости његовој, и он му даде све што има.

37. А мене заведе господар мој говорећи: немој довести сину мојему жене, не између кћери ових Хананца, женоју којима живим;

38. Нето иди у дом оца мојега и у род мој, да доведеш жену сину мојему.

39. А ја рекох господару мојему: жене бити да дјевојка не ће хтјети поћи са мном.

40. А он ми рече: Господ, по чијој вољи свагда живљаш, послаће анђела својега с тобом, и даће срећу твојему путу да доведеш жену сину мојему оца мојега.

41. Онда ће ти бити проста закластва моја, кад отидеш у род мој; ако ти је не даду, опет ће ти бити проста закластва моја.

42. И кад дођох данас на студенац, рекох: Господе Боже господара мојега Аврама, ако си дао срећу путу мојему, којим идем,

43. Ево, ја ћу свједати код студенца: која дјевојка дође да захвати воде, и ја јој кажем: дај ми да се напијем мало воде из крчуга твојега,

44. А она ми одговори: и ти пиј и камилама ћу твојим налити; то нека буде жена коју је намијенио Господ сину господара мојега.

45. Ја још не изговорих у срцу својем, а дође Ренека с крчагом на rame, и спинавши на извор захвати; и ја јој рекох: дај ми да се напијем.

46. А она брже спустивши са себе крчаг рече: на пиј, и камилама ћу ти напојити. И кад се напих, напоји и камиламоје.

47. И запитах је говорећи: чија си кћи? А она одговори: ја сам кћи Ватума сина Нахорова, којег му роди Мелха. Тада јој метнух гривну око чела и наручнице на руке;

48. И падох и поклоних се Господу, и захвалих Господу Богу господара мојега Аврама, што ме доведе правим путем да нађем кћер брата господара својега за сина његова.

49. Ако ћете дакле учинити љубав и

вјеру господару мојему, кажите ми; ако ли не ћете, кажите ми, да идем на десно или на lijeво.

50. А Лаван и Ватумло одговарајући рекосе: од Господа је ово дошло, ми ти не можемо казати ни зло ни добро.

51. Ето, Ренека је у твојој власти, узми је на иди, и нека буде жена сину твојега господара, као што каза Господ.

52. А кад чу слуга Аврамов ријечи њихове, поклоних се Господу до земље; 53. И извади слуга закладе сребрне и златне и хаљине, и даде Ренеци; такођер и брату њезину и матери њезиној даде дарове.

54. По том једоше и пише он и људи који бијаху с њим, и превођише. А кад у Лутру усташе, рече слуга: пустите ме господару мојему.

55. А брат и мати њезина рекосе: нека остане дјевојка код нас који дан, барем десет дана, па онда нека иде.

56. А он им рече: немојте ме задржавати, кад је Господ дао срећу мојему путу; пустите ме да идем господару својему.

57. Тада рекосе: да зовемо дјевојку, и упитамо шта она вели.

58. И дозваше Ренеку и рекосе јој: хоћеш ићи с овим човјеком? А она одговори: хоћу.

59. И пустеше Ренеку сестру своју и дојкињу њезину са слугом Аврамовим и људима његовим.

60. И благословише Ренеку и рекосе јој: сестро наша, да се наможин на тисуће тисућа, и сјеме твоје да наследити врата својих непријатеља!

61. И подиже се Ренека с дјевојкама својим, и посједаше на камиле, и пођосе с човјеком; и слуга узев Ренеку отиде.

62. А Исак иђаше враћајући се од студенца живота који не види (јер живљаше у јужном крају);

63. А брше изашло Исак у поље пред рече да се помолн Богу, и подигах очич своје угледа камиле гдје иде.

64. И Ренека подиговши очи своје угледа Исака, те спочи с камиле,

65. И рече слуги: ко је овај човјек што иде преко поља пред нас? А слуга рече: оно је господар мој. И она узв покривало и покри лице.

66. И приповједи слуга Исаку све што је свршио.

67. И одведе је Исак у шатор Саре матери своје; и узв Ренеку, и она му поста жена, и омладе му. И Исак се утјеша за матером својом.

ГЛАВА 25.

А Аврам узв другу жену, по имену Хеттуру.

2. И она му роди Зомрана и Јоксана и Мадана и Мадјана и Јесока и Сојена.

3. А Јоксан роди Савана и Дедана.

4. Деданов синови бише Асурим и Латусим и Лаоим.

4. А синови Мадјамови: Ефар и Афир и Енох и Авида и Еддата. Сви бјеху дјеча Хетурина.

5. А Аврам даде све што имаше Исаку;

6. А синови својих иноча даде Аврам даде, и оправи их од Исака сина својега још за живота својега на исток, у источни крај.

7. И свидѣла Аврамова што пожмије бјеше сто и седамдесет и пет година.

8. И онмолав умрије Аврам у доброј старости, сит живота, и би прибран к роду својему.

9. И погребосе га Исак и Исмаило у пећини Магелској на њини Ефрона сина Аврама Хетурина, која је према Магарци;

10. На њини коју купи Аврам од синова Хетовијех, онаје је погребен Аврам са Саром женом својом.

11. И по смрти Аврамовој благослови Бог Исака сина његова; а Исак живљаше код студенца живота који не види.

12. А ово је племе Исмаила сина Аврамова, којег роди Авраму Агара Мирица робинја Сарина.

13. И ово су имена синова Исмаиловијех, како се зваху у племенима својим: пренац Исмаилов Навјот, па Кидар и Навденал и Масам,

14. И Масла и Дрма и Јегур и Нафес и Кеда.

16. То су синови Исмаилови, и то су им имена по селнама и градовима њиховим, дванаест кнезова над својим народима.

17. А године су вијек Исмаилова сто и тридесет и седам година. Послеје онмолав умрије, и би прибран к роду својему.

19. А ово је племе Исака сина Аврамова: Аврам роди Исака;

20. А Исаку брше четрдесет година кад се ожени Ренеком, кћеру Ватумла Сирина из Месопотамије, сестром Лавана Сирина.

21. И Исак се мољаше Господу за жену своју, јер брше невољива; и умоли Господа, те загрудвше Ренека жена његова.

22. Али удараху једно о друго дјеча у утробу њезиној, те рече: ако је тако, на што сам? И отиде да пита Господа.

23. А Господ јој рече: Два су племена у утроби твојој, и два ће народа и заћи из тебе; и један ће народ бити јачи од другога народа, и већи ће славити мањему.

24. И кад дође вријеме да роди, а то блмзаци у утроби њезиној.

25. И први изађе првен, сав као руно рутав; и надјеше му име Исав.

26. А послѣ изађе брат му, држећи руком за пету Исаву; и надјеше му име Јаков. А брше Исаку шездесет година, кад их роди Ренека.

27. И дјеча одрастосе, и Исав поста ловац и ратар, а Јаков брше човјек кротак и бављаше се у шаторима.

28. И Исак миловаше Исаву, јер радо јеђаше млова његова; а Ренека миловаше Јакова.

29. Једном Јаков спуха јело, а Исав дође из поља уморан.

30. И рече Исав Јакову: дај ми да једем тога јела првенца, јер сам уморан. Отуда се прозва Едом.

31. А Јаков му рече: продај ми данас првенаштво своје.

32. А Исав одговори: ево, хоћу да умрем, па што ће ми првенаштво?

33. А Јаков рече: закуну ми се данас. И он му се закде; тако продаде своје првенаштво Јакову.

34. И Јаков даде Исаву хљеба и скуханаго лећа, и он се наједе и напи, па уста и отиде. Тако Исав није марно за првенаштво своје.

Али наста глад у земљи спрх прве гла-

- ди која бјеше за времена Аврамова; и Исак отиде к Авимелеху цару Филистејском у Герар.
2. И јави му се Господ и рече: немој ићи у Мисир, него сједи у земљи коју ћу ти казати.
3. Сједи у тој земљи, и ја ћу бити с тобом, и благословићу те; јер ћу теби и сјемени твојему дати све ове земље, и погрудну заштиту, којом сам се заклео Авраму оцу твојему.
4. И умножићу сјеме твоје да и буде твојему све ове земље; и у сјемени твојем благословиће се сви народи на земљи.
5. За то што је Аврам слушао глас мој и чувао наредбу моју, заповијести моје, правила моја и законе моје.
6. И оста Исак у Герару.
7. А људи у мјесту оном питаху за жену његову, а он говораше: сестра ми је. Јер се бојаше казати: жена ми је; да ме, вели, не убију ови људи ради Ревек, јер је лијепа.
8. И кад проведо многа времена он-дје, догоди се, те погледа Авимелех цар филистејски с прозора, и виде Исака гдје се шали с Ревеком женом својом.
9. И дозва Авимелех Исака и рече: та то ти је жена; како си казао: сестра ми је? А Исак му одговори: рекох: да не погнем с ње.
10. А Авимелех рече: шта си нам учинио? лако је могао ко од народа овога лећи с твојом женом, те би нас ти увалио у тријех.
11. И заповиједи Авимелех свему народу својему говорићи: ко се дотакне овога човјека или жене његове, погинуће.
12. И Исак стаде сјидати у оној земљи, и доби онне године по сто, тако га благослови Господ.
13. И обогати се чојек, и напредоваше све велича, те поста силян.
14. И имаше оваца и говеда и много слуга; а филистејци му завидяху.
15. Па све студенце које бјеху ископале слуге оца његова за времена Аврама оца његова заронише филистејци, и засуше их земљом.
16. И Авимелех рече Исак: иди од нас, јер си постао силянји од нас.
17. И Исак отиде оданде, и рзапе шаторе у долини Герарској, и настани се ондје.
18. И стаде Исак откопавати студенце, који бјеху ископани за времена Аврама оца његова, и које заронише филистејци по смрти Аврамовој; и прозна их именима која ил бјеше надно отац његов.
19. И копајући слуге Исакове у оној долу нађоше студенац живе воде.
20. Али се свадеше пастири Герарски с пастирима Исаковим говорићи: наша је вода, и најдеме име оном студенцу Есек, јер се свадеше с њим.
21. Послије ископаше други студенац, па се и око њега свадеше, за то га назва Ситна.
22. Тада се подиже оданде, и ископа други студенац, и око њега не би свадше; за то га назва Реховот, говорићи: сад нам даде Господ простора да растемо у овој земљи.
23. И отиде оданде горе у Вирсавеју.
24. И исту ноћ јави му се Господ, и рече: ја сам Бог Аврама оца твојега. Не бој се, јер сам ја с тобом, и благословићу те и умножићу сјеме твоје Аврама ради слуге својега.
25. И начини ондје жртвеник, и призва име Господње; и ондје разале шатор свој; и слуге Исакове ископаше ондје студенац.
26. И дође к њему Авимелех из Герара с Охозатом пријатељем својим и с Филолом војводом својим.
27. А Исак им рече: што сте дошли к мени, кад мрзите на ме и отјерасте ме од себе?
28. А они рекоше: видјесмо заиста да је Господ с тобом, па рекосмо: нека буде заштита између нас, између нас и тебе; хајде да ухватимо вријеру с тобом.
29. Да нам не чиниш зла, као што се ми тебе не дотакосмо и као што ми теби само добро чинисмо, и пустисмо те да идиш на мир, и ето си благословен од Господа.
30. Тада их он угости; те једоше и пише.
31. А сјутрадан оставиши равно, оставише се један другоме, и отпусти их Исак и отидоше од њега с миром.
32. Исти дан дошавши слуге Исакове

- ве гвацише му за студенац који ископаше, и рекоше му: нађосмо воду.
33. И назва га Савеја; отуда се зове град онај Вирсавеја до Данашњег дана.
34. А кад би Исаву четрдесет година, узе за жену Јудиту кћер Веоха Хетејина, и Васемату кћер Блона Хетејина.
35. И оне задовољаху много јада Исаку и Ревеци.
- ГЛАВА 27.
- Кад Исак остарје и очи му потамњеше, те не виђаше, дозва Исаву старијег сина својега, и рече му: сине! А он одговори: ево ме.
2. Тада рече: ево остарјо сам, не знам кад ћу умријети; знам кад ћу умријети; тул и лук, и изиди у планину, те ми улови дова; и донеси ми да једем, па да те благослови душа моја док нијесам умро.
3. А Ревека чу шта Исак рече сину својему Исаву. И Исав отиде у планину да улови дова и донесе.
4. А Ревека рече Јакову сину својему говорићи: гле, чух оца твојега гдје бјеше с Исавом братом твојим и рече: донеси ми дова, и зготови јело да једем, па да те благословим пред Господом док нијесам умро.
5. Него сада, сине, послушај ме што ћу ти казати.
6. Иди сада к стаду и донеси два добра јарета, да зготовим оцу твојему јело од њих, како радо једеш.
7. Па ћеш унијети оцу да једеш и да те благослови док није умро.
8. А Јакон рече Ревеци матери својој: али је Исав брат мој рутав, а ја сам гладан;
9. Може ме опипати отац, па ће се осјетити да сам га хтио преварити, те ћу навући на се проклетство мјесто благослова.
10. А мати му рече: нека провалетство твоје, сине, иакоме на мене; само те послушај, и иди и донеси ми.
11. Тада отишав узе и донесе матери својој: а мати његова зготови јело како о јераше радо отац његов.
12. Па онда узе Ревека најљепше хвалишне старјег сина својега, које бијаше
- ху у ње код куће, и обуче Јакова млађег сина својега.
16. И јерећим кожницама обложи му руке и врат гдје бјеше гладан.
17. И даде Јакову сину својему у руке ње јело и хљеб што зготови.
18. А он уђе к оцу својему и рече: оче. А он одговори: ево ме; који си ти, сине?
19. И Јаков рече оцу својему: ја, Исав твој првенца; учинио сам како си ми рекао; и дигни се, поседи се да једеш дова мојега, па да ме благослови душа твоја.
20. А Исак рече сину својему: кад обрже нађе, сине? А он рече: Господ Бог твој даде, те изађе преда ме.
21. Тада рече Исак Јакону: ходи ближе, сине, да те опинам јеси ли син мој Исав или не.
22. И приступи Јаков к Исаку оцу својему, а он га опина, па рече: глас је Јаковљев, али руке су Исавове.
23. И не позна га, јер му руке бјеху као у Исаву брата његова Рутаве; за то га благослови.
24. И рече му: јеси ли ти син мој Исав? А он одговори: ја сам.
25. Тада рече: а ти дај, сине, да једеш дова твојега, па да те благослови душа моја. И даде му, те једеш; па му донесе и вина, те пи.
26. По том Исак отац његов рече му: ходи сине, цјелуј ме.
27. И он приступи и цјелива га; а Исак осјети мирис од хаљина његових, и благослови га говорећи: гле, мирис сина мојега као мирис од поља које благослови Господ.
28. Бог ти дао росе небеске, и добре земље и пшенице и вина изобила!
29. Народи ти служили и племена ти се клањала! Био господар браћи својој и владао ти се синови матери твоје! Пролет био који тебе успроглавише а благословен који тебе узблагосиља!
30. А кад Исак благослови Јакова, и Јаков отиде испред Исака оца својега, у тај час дође Исав брат његов из дова.
31. Па зготови и он јело и унесе оцу својему, и рече му: устани, оче, да једеш што ти је син уловио, па да ме благослови душа твоја.
32. А Исак отац његов рече му: ко

си ти? А он рече: ја, син твој, првенчади твој, Исав.

33. Тада се пренаде Исак, и рече: ко? да где је онај који удрави и донесе ми дола, и од света једох прије него ти дође, и благослових га? он ће и остати благословен.

34. А кад чу Исав ријечи оца својега, вршише иза гласа и ожалости се веома, и рече оцу својему: благослови и мене, оче.

35. А он му рече: дође брат твој с пријавом, и однесе твој благослов.

36. А Исав рече: право је што му је име Јаков, јер ме већ Другом пренадри. Пренаштво ми узме, па ето сада ми узме и благослов. По том рече: нијеси ли и мени оставио благослов.

37. А Исав одговори, и рече Исаву: ето сам га поставио теби за господара, и сву браћу његову дадох му да му буду слуге; шеницом и вином укрјепиш га; па шта бих сада теби учинио, сине?

38. А Исав рече оцу својему: еда ли је само један благослов у тебе, оче? благослови и мене, оче. И стаде иза гласа плакати Исав.

39. А Исак отац његов одговарајући рече му: ево, стан ће ти бити на родној земљи и роси небеској овој.

40. Али ћеш живјети од мача својега, и брату ћеш својему служити; али ће доћи врјеме, те ћеш по што се наплачеш скршити јарам његов с врата својега.

41. И Исав омрзе љуто на Јакова ради благослова, којим га благослови отац, и говораше у срцу својем: блмају су жалосни дани оца мојега, тада ћу убити Јакова брата својега.

42. И казаше Ревеци ријечи Исавина сина Ђезина старијег, а она пославши дозва Јакова млађег сина својега, и рече му: гле, Исав брат твој гђиши се тијеш што хоће да те убије.

43. Него, сине, послушај што ћу ти казати; устани и бјежи к Лавану брата мојега у Харан.

44. И остани код њега неко врјеме докле прође срдаца брата твојега, 45. Докле се гњев брата твојега одврати од тебе, те заборави што си му учинио; а онда ћу ја послати да те доведу одакле. За што бих остала без оубице вас у један дан?

46. А Исаву рече Ревека: омрзао ми је живот ради ових Хетејака. Ако се Јаков ожени Хетејком, каком између кћери ове земље, на што ми живот?

ГЛАВА 28.

Тада Исав дозва Јакова, и благослови га, и заповједи му и рече: немој да се ожениш којом између кћери Хананејских.

2. Устани, иди у Падан-Арам у дом Ватумла оца матере своје, и одакле се ожени између кћери Лавана ујака својега.

3. А Бог свемогући да те благослови, и да ти да велику породичу и умножи те, да од тебе постане мноштво народа, 4. И да ти да благослов Аврамов, теби и сјемењу твојему с тобом, да наследиш земљу у којој си дошљак, коју Бог даде Авраму.

5. Тако оправи Исак Јакова, и он пође у Падан-Арам к Лавану сину Ватумла Сирина, брату Ревеке матере Јаковљеве и Исавове.

6. А Исав виде где Исав благослови Јакова и оправи га у Падан-Арам да се одакле ожени, и гђе благославују га заповједи му и рече: немој да се ожениш којом између кћери Хананејских,

7. И где Јаков послуша оца својега и матер своју, и отиде у Падан-Арам; 8. И виде Исав да кћери Хананејске нијесу по вољи Исаву оцу његову. 9. Па отиде Исав к Исмаилу, и узе за жену преко жена својих Маелегу, кћер Исмаила сина Аврамова, сестру Наветову.

10. А Јаков отиде од Вирсавеје идући у Харан.

11. И дође на једно мјесто, и ондје заноћи, јер сунце бреше зашло; и узме камен на оном мјесту, и метну га себи под главу, и заспа на оном мјесту.

12. И усни, а то љестве стајашу на земљи а врхом тинаху у небо, и гле, анђели Божији по њима се пењаху и сазљашу;

13. И гле, на врху стајаше Господ, и рече: ја сам Господ Бог Аврама оца твојега и Бог Исавов; ту земљу на којој снаваш теби ћу дати и сјемењу твојему;

14. И сјемења ће твојега бити као пра-

за на земљи, те ћеш се раширати на запад и на исток и на сјевер и на југ, и сви народи на земљи благословит ће тебе и у сјемењу твојем.

15. И ево, ја сам с тобом, и чуваћу те куда год поћеш, и доведићу те назад у ову земљу, јер те не ћу оставити докле год не учиним што ти рекох.

16. А кад се Јаков пробуди од сна, рече: а цијело је Господ на овом мјесту; а ја не знах. 17. И улаши се, и рече: како је страшно мјесто ово! одакле је доиша кња Божја, и ово су врата небеска. 18. И уста Јаков у јутру рано, и узме камен што бреше метну себи под главу, и утврди га за спомен и прели га љем. 19. И прозва оно мјесто Бетел, а пређе бреше име ономе граду Луз.

20. И учини Јаков завет, говорећи: ако Бог буде са мном и сачува ме на путу којим идем и да ми хљеба да једем и одијела да се облачим.

21. И ако се вратим на миру у дом оца својега, Господ ће ми бити Бог; 22. А камен овај који утврдах за спомен биће дом Божији; и што ми год даш, од света ћу десето дати теби.

ГЛАВА 29.

Тада се подиже Јаков и отиде у земљу источну.

2. И обвину се угледа студенац у пољу; и гле, три стада оваца лежаху код њега, јер се на оном студенцу појашу стада, а велики камен *бугине* студенцу на вратима.

3. Ондје се скупљаху сва стада, те *исташи* одвљиваху камен с врата студенцу и појашу стада, и послаше опст привљиваху камен на врата студенцу на његово мјесто.

4. И Јаков им рече: браћо, одакле сте? Рекоше: из Харана смо.

5. А он им рече: познајете ли Лавана сина Нахорова? Они рекоше: познајемо.

6. Он им рече: је ли здрав? Рекоше: јест, и ево Рахиле кћери његове, гђе иде са стадом.

7. И он рече: ето још је ратко, нити је врјеме враћати стоку; напојте стоку на илече и пасите је.

8. А они рекоше: не можемо, докле се не скупе сва стада, да одвалимо ка-

мен с врата студенцу, онда ћемо на појити стоку.

9. Док он још говораше с њима, дође Рахиле са стадом оца својега, јер она пасијаше овце.

10. А кад Јаков виде Рахилу кћер Лавана ујака својега, и стадо Лавана ујака својега, приступи Јаков и одвали камен студенцу с врата, и напоји стадо Лавана ујака својега.

11. И пољуби Јаков Рахилу, и пови-кавши заплака се.

12. И каза се Јаков Рахили да је род оду везину и да је син Ревечин; а отрча на готрача те јави оцу својему.

13. А кад Лаван чу за Јакова сина сестре своје, истрча му на сусрет, и загрли га и пољуби, и уведе у своју кућу. И он приповједи Лавану све ово.

14. А Лаван му рече: та ти си вост моја и тијело моје. И оста код њега цео мјесец дана.

15. Тада рече Лаван Јакову: зар бадава да ми служиш, што си ми род? Каж ми шта ће ти бити плата?

16. А Лаван имаше двије кћери: старијој бреше име Лија, а млађој Рахиле. 17. И у Лије бреху кнарне очи, а Рахиле бреше лијена стага и лијена лица.

18. И Јакову омиље Рахиле, те рече: служићу ти седам година за Рахилу, млађу кћер твоју.

19. А Лаван му рече: боље теби да једам него другом; остани код мене. 20. И одслужи Јаков за Рахилу седам година, и учинише му се као неколико дана, јер је љубљаше.

21. И рече Јаков Лавану: дај ми жену, јер ми се наврши врјеме, да летнем с њом.

22. И сазна Лаван све људе из оного мјеста и учини тозбу.

23. А у вече узде Лију кћер своју и уведе је к Јакову, и он леже с њом.

24. И Лаван даде Зелфу робину своју Лији кћери својој да јој буде робиня.

25. А кад би у јутру, гле, оно бреше Лија; те рече Јаков Лавану: шта си ми то учинио? не служиш ли за Рахилу код тебе? за што си ме преварио?

26. А Лаван му рече: не бива у нашем мјесту да се уда млађа прије старије.

27. Наврши недељу дана с том, па ћемо ти дати и другу за службу што

веш служити код мене још седам година других.

28. Јаков учини тако, и наврши с њом недељу дана, па му даде Лаван Рахилу кћер своју за жену.

29. И даде Лаван Рахилу кћери својој робинју своју Валу да јој буде робинја.

30. И тако лезе Јаков с Рахилком; и вољаше Рахилу него Лију, и стаде служити код Лавана још седам других година.

31. А Господ видети да Јаков не мари за Лију, отвори њојзи материцу, а Рахилка оста неропкиња.

32. И Лија затрудње, и роди сина, и надјде му име Рувим, говорећи: Господ погледа на јаде моје, сада ће ме доубити муж мој.

33. И опет затрудње, и роди сина, и рече: Господ чу да сам презрена, па ми даде и опета. И надјде му име Симеун.

34. И опет затрудње, и роди сина, и рече: Да ако се сада већ приљуби к жени муж мој, кад му родих три сина. За то му надјеше име Левиче.

35. И затрудње опет, и роди сина, и рече: сада ћу хвалити Господа. За то му надјде име Јудан; и преста рађати.

ГЛАВА 30.

А Рахилка видешти гдје не рађа дјетце Јакову, позиваде сестри својој; и рече Јакову: дај ми дјетце, или ћу умријети.

2. А Јаков се расрди на Рахилу, и рече: зар сам ја а не Бог који ти не да породити.

3. А она рече: ето робинје моје Вале, лежи с њом, нека роди на мојим кољенима, па ћу и ја имати дјетце од ње.

4. И даде му Валу робинју своју за жену, и Јаков леже с њом.

5. И затрудње Вала, и роди Јакову сина.

6. А Рахилка рече: Господ ми је судно и што глас мој, те ми даде сина. За то му надјде име Дан.

7. И Вала робинја Рахилкина затрудње опет, и роди другог сина Јакову;

8. А Рахилка рече: борак се жестоко са сестром својом, али одољех. И надјде му име Нефтали.

9. А Лија видешти гдје преста рађати узе Зелду робинју своју и даде је Јакову за жену.

10. И роди Зелда робинја Лијина Јакову сина;

11. И Лија рече: дође чета. И надјде му име Гади.

12. Опет роди Зелда робинја Лијина другог сина Јакову;

13. И рече Лија: благо мени, јер ће ме блаженом звати жене. За то му надјде име Асер.

14. А Рувим изиде у вршете жетве пшеничне и вађе мандрагору у пољу, и донесе је Лији матери својој. А Рахилка рече Лији: дај ми мандрагору сина својега.

15. А она јој рече: мало ли ти је што си ми узела мужа? хоћеш да ми узмеш и мандрагору сина својега? А Рахилка јој рече: нека ноћас спава с тобом за мандрагору сина својега.

16. И у вече кад се Јаков враћаше из поља, изиде му Лија на сушет и рече: снавах код мене, јер те купих за мандрагору сина својега. И снава код те ослушави.

17. А Бог услави Лију, те она затрудње, и роди Јакову петог сина.

18. И рече Лија: Господ ми даде плату моју што дадох робинју своју мужу својем. И надјде му име Исакхар.

19. И затрудње Лија опет, и роди Јакову шестог сина:

20. И рече Лија: дарива ме Господ даром добријем; да ако се сада већ приљуби к жени муж мој, јер му родих шест синова. За то му надјде име Забулон.

21. Најпослије роди кћер, и надјде јој име Дина.

22. Али се Господ опомну Рахиле; и уславиши је отвори јој материцу;

23. И затрудње, и роди сина, и рече: узе Бог срамоту моју.

24. И надјде му име Јосиф, говорећи: нека ми дода Господ још једнога сина.

25. А кад Рахилка роди Јосифа, рече Јаков Лавану: пусти ме да идем у своје мјесто и у своју земљу.

26. Дај ми жене моје, за које сам ти служио, и дјецу моју, да идем, јер знаш како сам ти служио.

27. А Лаван му рече: немој, ако сам напао милост пред тобом; вилди да ме је благословио Господ тебе ради.

28. И још рече: ниш колико хоћеш плаћте, и ја ћу ти дати.

29. А Јаков му одговори: ти знаш како сам ти служио и каква ти је става постала код мене.

30. Јер је мало било што си имао доде ја не додох; али се умножи вешта, јер те Господ благослови кад ја додох. Па кад ћу и ја тако себи кћу издати ово?

31. И рече му Лаван: шта хоћеш да ти дам? А Јаков одговори: не треба ништа да ми даш; него ћу ти опет издати ово: кћувати, ако ћеш ми издати ово.

32. Да зајем данас по свој стоци твојој, и одлучим све што је шарено и с биљетом, и све што је црно између међу коза, па што посласије буде тако, оно да ми је плаћа.

33. Тако ће ми се посласије посведочити правда моја пред тобом кад дођеш да видиши заслугу моју: што год не буде шарено ни с биљетом ни црно између оваца и коза у мене, биће крајасно.

34. И Лаван рече: ето, нека буде како си казао.

35. И одлучи Лаван исти дан јарце с биљетом и шарене и све козе с биљетом и шарене, и све на чам бијаше што бијело, и све црно између оваца, и предаде синовима својим.

36. И остави даљине три дана хода између себе и Јакова. И Јаков пасијаше остаду стоку Лаванову.

37. И узе Јаков зеленџех прутова топовијех и љесковијех и кестеновијех, и научи их до бјелине која бреше на прутовима.

38. И меташе нагуљене прутове пред стоку у жбебове и корита кад долажахе стока да пије, да би се унаљивала кад дође да пије.

39. И унаљиваше се стока гледајући у прутове, и што се млађаше бијаше с биљетом, прутасто и шарено.

40. И Јаков одлучиваше млава, и обраћаше стадо Лаваново да гледа у шарене и у све црне; а своје стадо одлучиваше и обраћаше га према стаду Лаванову.

41. И кад се год унаљиваше стока равна, меташе Јаков прутове у корита

ГЛАВА 31.

А Јаков чу гдје синови Лаванови говоре: Јаков узе све што бреше нашега оца, и од онога што бреше нашега оца стече све оно благо.

2. И виде Јаков гдје лице Лаваново није према њему као прије.

3. И Господ рече Јакову: врати се у земљу отаца својих и у род свој, и ја ћу бити с тобом.

4. И послав Јаков дозва Рахилу и Лију у поље к стаду својем.

5. И рече им: видим гдје лице оца нашега није према мени као прије; а да је Бог оца мојега био са мном.

6. И ви знате да сам служило оцу вашем како сам год могао;

7. А отац ме је ваш варо и мијењао ми плату десет пута; али му Бог не даде да ме оштети;

8. Кад он рече: што буде шарено нева ти је плаћа, онда се младило све шарено; а кад рече: с биљетом што буде нева ти је плаћа, онда се младило све с биљетом.

9. Тако Бог узе стоку оцу вашем и даде је жени;

10. Јер кад се унаљиваше стока, подитох очи своје и видјех у сну, а то овнови и јарци што скачу на овне и козе бијаху шарени, с биљетима прутастим и коластим.

11. А анђео Господњи рече ми у сну: Јакове! А ја одговорих: ево ме.

12. А он рече: подити сад очи своје и гледај, овнови и јарци што скачу на овце и козе, шарени су, с биљетима прутастим и коластим; јер видјех све што ти чини Лаван.

13. Ја сам Бог од Ветилца, гдје си прело камен и учинио ми завет; у стани сада и иди из ове земље, и врати се на постојбину своју.

14. Тада одговори Рахилка и Лија, и речеше му: еда ли још имамо кавац дано и наслједство у дому оца својега?

15. Није ли нас Аржао као тугинше кад нас је продао? па је још и наше novice једнако јео.
16. Јер све ово благо што узе Господ оцу нашкоу, наше је и наше дјецe. За то чини све што ти је Господ казао.
17. И подиже се Јаков, и метну дједу своју и жене своје на камиле;
18. И одведе сву стоку своју и све благо што беше стекао, стоку коју беше стекао у Падан-Араму, и пође к Исаву оцу својему у земљу Хананску.
19. А Лаван беше отишао да стриге овце своје; и Рахила украде идоле оцу својему.
20. И Јаков отиде крадом од Лавана и јавиши му да хоће да иде.
21. И побјеже са свијем благом својим, и подиже се те приђе преко воде, и упути се ка гори Галаду.
22. А трећи дан јавише Лавану да је побјегао Јаков.
23. И узе са собом браћу своју, и пошље за њим у погјеру, и за седам дана стиге га на гори Галаду.
24. Али Бог дође Лавану Сирину ноћу у сну, и рече му: чувај се да не говориш с Јаковом ни лажно ни ружно.
25. И стиге Лаван Јакову; а Јаков беше разазео шатор свој на гори, па и Лаван такођер разазе свој с браћом својом на гори Галаду.
26. И Лаван рече Јакову: шта учини крадом побјеже од мене и одведе кћери моје као на јач отете?
27. За што тајно побјеже и крадом отиде од мене? нити ми рече да те испратим с весељем и с пресмама, с бубњима и гуслама?
28. Нити ми даде да ижљубим синове своје и кћери своје? лудо си радио.
29. Могао бих вам досадити; али Бог оца ваљета ноћас ми рече говорехи: чувај се да не говориш с Јаковом ни лицепо ни ружно.
30. Или дакле кад си се тако ужелио кћери оца својега, али за што украде богову моје?
31. А Јаков одговори и рече: бојаш се и мишљах: хоћеш силом отети кћери своје од мене.
32. А богову своје у кога нађеш, овај нева не живи више; пред нашим браћом тражи што је твоје у мене, па уз-

47. И Лаван га назва Јегар-Сахаду, а Јаков га назва Галад.
48. И рече Лаван: ова гомила нева буде свједок између мене и тебе данас. За то се прозва Галад.
49. А прозва се и Миспа, јер рече Лаван: нева Господ гледа између мене и тебе, кад не узможемо видјети један другога.
50. Ако увиђаши кћери моје и ако узнеш жене преко мојих кћери, не ће човјек бити између нас него гле Бог свједок између мене и тебе.
51. И још рече Лаван Јакову: гледи ову гомилу и гледај овај споменик, који подигох између себе и тебе.
52. Свједок је ова гомила и свједок је овај споменик: да ни ја не ћу пријети преко ове гомиле к теби ни ти к мени да не ћеш пријети преко ове гомиле и споменика овога на зло.
53. Бог Аврамов и богови Нахорови, богови оца њихова, нека суде међу нама.
54. А Јаков се закле страхом оца својега Исав.
54. И Јаков принесе жртву на гори, и сазна браћу своју на вечеру; и једоше на поћине на гори.
56. А у јутру рано уста Лаван, и ижљуби своју унучад и кћери своје, и благовјести им, па отиде, и врати се у своје мјесто.
- ГЛАВА 32.
- А Јаков отиде својим путем; и сретеше га анђели Божији;
2. А кад их угледа Јаков, рече: ово је Бог Божији. И прозна оно мјесто Махланам.
3. И Јаков посла пред собом гласнице к Исаву брату својему у земљу Сир, крајину Едомску.
4. И заповједи им говорехи: овако кажите господару мојему Исаву: салутуј твој Јаков овако каже: био сам дошак код Лавана и бавио се до сад.
5. А имах волова и магараца, оваца и слуга и саушеника, и послах да јидем теби господару својему, еда бих нашао милост пред тобом.
6. И вратише се гласници к Јакову и речеше му: идосмо до брата твојега Исав, и ето он ти иде на сусрет с четирисотине момака.
7. А Јаков се уплаши Јаков, и забрину

- се; па раздијели своје људе и овце и говеда и камиле у двје чете.
8. И рече: ако Исав удари на једну чету и раздије је, да ако друга утече.
9. И рече Јаков: Боже оца мојега Аврама и Боже оца мојега Исака, Господе, који си ми казао: врати се у земљу своју и у род свој, и ја ћу ти бити добротвор!
10. Нијесам вриједан толмиче милости и толмиче вјере што си учинио са мном својему; јер само са штапом својим приђедох преко Јордана, а сада сам господар од двје чете.
11. Избави ме из руке брата мојега, из руке Исавове, јер се бојам да не дође и убије мене и матер с дјецом.
12. А ти си казао: занста ја ћу ти бити добротвор, и учинићу с тебе да га буде као пијеска морскога, који се не може избројити од мношине.
13. И задох онда ову ноћ, и узе што му дође до руке, да пошље на дар Исаву брату својему,
14. Две ста коза с двадесет јараца, две ста овна с двадесет овнова,
15. Тридесет камила дојлица с камилама, четрдесет крава с десеторо магараци,
16. И предаде их слугама својим, свако стадо на по се, и рече слугама: идите напријед преда мном, остављајући доста мјеста између једнога стада и другога.
17. И заповједи првому говорехи: кад сретеш Исав брата мојега, па те запита: чии си? и куда идеш? и чии је то што гоним пред собом?
18. А ти реци: слуге твојега Јакова, а ово шаље на дар господару својему Исаву, а ето и сам иде за нама.
19. Тако заповједи и другому и трећему и свијема који иђаху за стадом, и рече: тако кажите Исаву кад наиђете на њ.
20. И још кажите: ето, Јаков слуга твој иде за нама. Јер говораше: ублажићу га даром који иде преда мном, па ћу му онда видјети лице, да ако ме видићеш пред тобом.
21. Тако отиде дар напријед, а он пошље ову ноћ код чете своје.
22. И по ноћи уста, и узе обе жене

и двије робинје и једнасторо дјете своје; и преброди брод Јаков.

23. А по што Њих узне и преведе прено почока, прегури и остадо што имаше.

24. А кад оста Јаков сам, гада се је дан човјек рваше с њим до зоре.

25. И кад види да га не може славадати, удари га по зглавку у стегну; те се Јакову личиаша стегно из зглавка.

26. Па онда рече: пусти ме, зора је. А Јаков му рече: не ћу те пусти докле ме не благословиш.

27. А човјек му рече: како ти је име? А он одговори: Јаков.

28. Тада му рече: од седи се не ћеш знати Јаков, него Израил; јер си се јучначки борио и с Богом и с људма, и одолно си.

29. А Јаков запита и рече: кажи ми како је теби име. А он рече: што пишаш како ми је име? И благослови га ондје.

30. И Јаков нађеде име оному мјесту Фанула; јер, вели, Бога видех лицем е млиу, и душа се моја избави.

31. И ступе му се роди кад прође Фанула, и храмаше на стегно своје.

32. За то синови Израилеви не једу краја од мишића на зглавку у стегну до данашњег дана, што се Јакову повриједише крајеви од мишића на зглавку у стегну.

ГЛАВА 33.

А Јаков подигах очи своје погледа, а то Исав иде, и четри стотине људи с њим. И раздијели дјецу уз Лију и уз Рахилу и уз двије робинје.

2. И нађести најријед робинје и вихову дјецу, па Лију и везану дјецу за вима, а најпоследње Рахилу и Јосифа.

3. А сам прође најријед, и поклонил се до земље седам пута докле дође до брата својег.

4. А Исав притрча преда њ и загрли га и паде му око врата и цјелова га, и објиде се заплакаше.

5. И Исав подигах очи угледа жене и дјецу, па рече: ко су ти оне? А Јаков рече: дјеца, коју Бог милостиво дарова служи твојему.

6. И приступише робинје с дјецом својом, и поклонили се.

7. По том приступи и Лија и дјеца јој се умилжаваше.

4. И рече Сихем Емору оцу девојку говорехи: ожени ме овом дјевојком.

5. А Јаков чу да је осрамотио Дину кћер ветову; а синови ветови бијаху у пољу са стогом ветовом, и Јаков отуђе докле они не дођу.

6. А Емор отац Сихемов изиде к Јакову да се разговори с њим.

7. А кад дођоше синови Јаковљеви из поља и чуше шта је било, жал би људима врло и разгневах се веома, што учини срамоту Израилу облещав кћер Јаковљеву, како не би ваљало чинити.

8. Тада им рече Емор говорехи: син мој Сихем срцем приону за вашу кћер; додејте му је за жену.

9. И отпријатељите се с нама; кћери своје удајите за нас и кћерима нашим жените се.

10. Па живите с нама, и земља ће вам бити отворена; настајте се и тргујте и Аркате баптинне у њој.

11. И рече Сихем оцу дјевојину и браћи јој: да нађем милост пред вама, и даћу што ми год кажете.

12. Иштите ми колико год хоћете уздати и дара, ја ћу дати што год вама жете, само ми дајте дјевојку за жену.

13. А синови Јаковљеви одговорихе Сихему и Емору оцу ветову најверније, јер осрамоти Дину сестру вихову, и рекосе им: не можемо то учинити ни дати сестре своје за човјека необразана, јер је то срамота нама.

15. Него ћемо вам учинити по вољи, ако ћете се изједначити с нама и обрешати све мушкиње између себе.

16. Онда ћемо удавати своје кћери за вас и женићемо се вашим кћерима, и постаћемо један народ.

17. Ако ли не пристањете да се обрешете, ми ћемо узети своју дјевојку и отићи ћемо.

18. И по вољи блеше ријечи вихове Емору и Сихему сину Емору.

19. И момак не оклижаваше учинити то; јер му кћи Јаковљева омиље веома; и он беше највише поштован између свих у кући оца својег.

20. И отиде Емор и син му Сихем на врата града својег, и рекосе грађанима говорехи:

21. Ови људи хоће мирно да живе с нама, да се настане у овој земљи и да

трјују по њој; а сво земља је широка и за њих; па ћемо се вћерима виховијем женити и своје ћемо кћери удавати за њих.

22. Али не тако пристати да живе с нама и да поставимо један народ, ако се све мушкиње међу нама обреша, као што су они обрешани.

23. Нихово стога и вихово благо и сва говеда вихова не ће ли бити наша? сложимо се само с њима, па ће остати код нас.

24. И који год излазашу на врата града ветова, сви послушаше Емора и Сихема сина ветова; и обреша се све мушкиње, сви који излазашу на врата града ветова.

25. А трећи дан кад они бијаху у боловима, узеше два сина Јаковљева, Симеун и Левије, браћа Динина, сваки свој мач и уђоше слободно у град и побеше све мушкиње.

26. Убише и Емора и сина му Сихема оштрим маčem, и узевши Дину из куће Сихемове отидоше.

27. Тада дођоше синови Јаковљеви на побјегне, и оплијенише град, јер у њему би осрамотена сестра вихова.

28. И узеше овце вихове и говеда вихова и жараре вихове, што год бјеше у граду и што год бјеше у пољу.

29. И све благо вихово, и сиву дјецу и жене вихове похватише и одведоше, и што год бјеше у којој кући.

30. А Јаков рече Симеуну и Левију: сметосте ме, и озразисте ме народу оне мене има мало људи, па ако се скупе на ме, хоће ме убити, те ћу се истрити, јер бити ја и дол мој.

31. А они рекосе: зар са сестром нашома да раде као с курвом?

ГЛАВА 35.

А Бог рече Јакову: устани, иди горе у Ветил и ондје стај; и начини ондје жртвеник Богу, који ти се јавио кад си бјежао од Исав брата својег.

2. И Јаков рече породни својој и синојема који бијаху с њим: баците туђе богове што су у вас, и очистите се и преобучите се.

3. Па да се дигнемо и идемо горе у Ветил, да начиним ондје жртвеник

Богу, који ме је чуо у дан невоље моје и био са мном на путу који сам ишао.

4. И додеше Јакову све богове туђе који бијашу у њиховијем рукама, и о-боце, које имаху у ушима; и Јаков их закопа под храстом код Сихема.

5. По том отидоше. А страх Божији дође на градове који бијашу око њих, те се не дигоше у погјеру за синови-ма Израјљевијем.

6. И Јаков и сва чедња што бијаше с њим дођоше у Дуз у земљи Ханан-ској, а то је Ветилъ.

7. И онде начини жртвеник, и назва оно мјесто: Бог Ветилъски, јер му се ондје јави Бог, кад је бјежао од брата својега.

8. Тада умрије Девора дојкиња Ре-вина, и погребоме је испод Ветилъа под храстом, који назва Јаков Алов-Вакут.

9. И јави се Бог Јакову опет, по што изиде из Падан-Арама, и благосло-ви га.

10. И рече му Бог: име ти је Јаков; али се од седе не ћеш звати Јаков, не-го ће ти име бити Израјль. И нађеде му име Израјль.

11. И још му рече Бог: ја сам Бог свеомогћи; расти и множи се; народ и многи ће народи постати од тебе, и ца-рени ће изаћи из бедара твојих.

12. И даћу ти земљу коју сам дао Ав-раму и Исаку, и након тебе смену-твому даћу земљу ову.

13. По том отиде од њега Бог с мје-ста гдје му говори.

14. А Јаков метну споменик на истом мјесту гдје му Бог говори, споменик од камена, и покропи га кропљењем, и пре-ли га уљем.

15. И Јаков прозва мјесто гдје му го-вори Бог Ветилъ.

16. И отидоше од Ветилъа. А кад им оста још мало пута до Ефрате, породи се Рахилъ, и бјеше јој тежак порођај.

17. И кад се веома мучаше, рече јој бабница: не бој се, имаћеш још једно-га сина.

18. А кад се растављаше с душом те умираше, назва га Венија, али му отац нађеде име Венијамина.

19. И умрије Рахилъ, и погребоме је на путу који иде у Ефрату, а то је Ви-гдјејем.

27. А ово су синови Асарови: Вадам и Заван и Акан.

28. А ово су синови Рисонови: Уз и Аран.

29. И ово су старјешине Хорејима: старјешина Логан, старјешина Совад, старјешина Севеџон, старјешина Ана, старјешина Дисон, старјешина Асар, старјешина Рисон. То су старје-шине Хорејима, како им старјешоваху у земљи Сиру.

31. А ово су царевни који цароваше у земљи Едомској прије него се зацари цар над синовима Израјљевијем.

32. Царона у Едомској Вадак син Ве-оров, а граду му бјеше име Денава.

33. А кад умрије Вадак, зацари се на његово мјесто Јовав син Заран од Во-соре.

34. А кад умрије Јовав, зацари се на његово мјесто Асом од земље Телам-новске.

35. А кад умрије Асом, зацари се на његово мјесто Адад син Барадов, који исијече Мадјанце у пољу Моавском, а граду му бјеше име Гетен.

36. А кад умрије Адад, зацари се на његово мјесто Самада из Масеаса.

37. А кад умрије Самада, зацари се на његово мјесто Сауа из Говота на ријечи.

38. А кад умрије Сауа, зацари се на његово мјесто Баленон син Аховоров.

39. А кад умрије Валенон син Ахо-воров, зацари се на његово мјесто А-дар, а град му се зваше Фогор, а жени му бјеше име Метевекља, која бјеше кћи Матраиде кћери Мезовоне.

40. И ово су имена старјешинама од Исава по породицама њиховијем, по мјестима њиховијем, по именима њи-ховијем: старјешина Тамна, старјешин-на Гола, старјешина Јетер,

41. Старјешина Олмивеза, старјешина Ила, старјешина Финон,

42. Старјешина Кекас, старјешина Теман, старјешина Мазар,

43. Старјешина Маледамо, старјешин-на Зафој. То су старјешине Едомске како наставаху у својој земљи. Овај И-сав би отац Едомцима.

ГЛАВА 37.

А Јаков живљаше у земљи гдје му је отац био дошљак, у земљи Хананској.

9. А ово је пламе Исава оца Едом-цима на планини Сиру.

10. Ово су имена синова Исавовијех: Елифеас син Аде жене Исавове, и Ра-гуида син Васемате жене Исавове.

11. А Елифасови синови бјеху: Те-ман, Омар, Соваар, Готом, и Кекас.

12. А Тамна бјеше инача Елифасу сину Исавову, и роди Елифасу Амали-ка. То су синови Аде жене Исавове.

13. А ово су синови Рагуида: На-хот, Заре, Соме и Мозе. То бјеху си-нови Васемате жене Исавове.

14. А ово су синови Олмиве кћери А-не сина Севеџонова, жене Исавове. Она роди Исаву Јеуса и Јеглома и Кореја.

15. Ово су старјешине синовима Иса-вовијем: старјешина Теман, старјешин-савова: старјешина Омар, старјешин-на Кекас, старјешина Соваар, старјешин-на Омар, старјешина Кореј, старјешина Готом, старјешина Амалик. То су стар-јешине од Елифаса у земљи Едомској.

16. Синови Рагуида сина Исавова: старјешина Нахот, старјешина Заре, старјешина Соме, старјешина Мозе. То су старјешине од Рагуида у земљи Е-домској. То су синови Васемате жене Исавове.

18. А синови Олмиве жене Исавове: старјешина Јеус, старјешина Јеглом, старјешина Кореј. То су старјешине од Олмиве кћери Анине, жене Исавове.

19. То су синови Сири Хорејина, који живљашу у оној земљи: Логан и Совад и Севеџон и Ана,

21. И Дисон и Асар и Рисон. То су старјешине Хорејима, синови Сиrowи у земљи Едомској.

22. А синови Логанови бјеху Хорија и Еман, а сестра Логанова бјеше Тамна.

23. А ово су синови Совадови: Голам и Манахал и Гевал и Соваар и Омар.

24. А ово су синови Севеџонови: А-мизе и Ана. А тај је Ана који пронађе магаре у пустини пасући магарце Севе-џонина оца својега.

25. А ово су дјеча Аннина: Дисон и Олмивеза кћи Аннина.

26. А ово су синови Дисонови: Ама-да и Асван и Итран и Харан.

20. И метну Јаков споменик на гроб њезин. То је споменик на гробу Рахилъну до данашњег дана.

21. Одекле отишав Израјль разяпе шатор свој иза куле Мидод-адерске.

22. И кад Израјль живљаше у оној земљи, отиде Рувиам и леже с Вадом иначом она својега. И то дочу Израјль.

23. Синови Лијини бјеху: Рувиам пр-венал Јаковљев, и Симеун и Левје и Јуда и Исахар и Завудон.

24. А синови Рахилъини: Јосиф и Венијамина;

25. А синови Ваде робнице Лијине: Гад и Асар. То су синови Јаковљевни, који му се родилише у Падан-Араму.

27. И Јаков дође к Исаку оцу своје-му у Мамрићу у Киријат-Арву, које је Хенрон, гдје Авраам и Исаак бијашу дошљаци.

28. А Исаку бјеше сто и осамдесет година;

29. И онемоћав умрије Исаак, и би прибран к роду својему стар и сит жин-вота; и погребоме га Исаак и Јаков си-нови његови.

ГЛАВА 38.

А ово је пламе Исавоно, а он је Едом.

2. Исав се ожени измџу кћери Ха-нанејских Адам кћерју Елома Хетејри-на, и Оливомом кћерју Ане сина Севе-џона Евејина,

3. И Васематом кћерју Исмаилоном, сестром Навсотовом.

4. И роди Ада Исаву Елифаса, а Ра-семата роди Рагуида.

5. А Олмиве роди Јеуса и Јеглома и Кореја. То су синови Исавови, који му се родилише у земљи Хананској.

6. И Исав узе жене своје и синове своје и кћери своје и све домашње сно-је, и стаде своја и сну стоку своју и зе-сне благо своје итго бјеше стекло у зе-мљи Хананској; на отиде у другу зе-мљу далеко од Јакова брата својега.

7. Јер им благо бијаше врло велико, то не могаху живјети заједно; нити их земља гдје бијашу дошљаци могаше по-сити од мнџине стокџе њихове.

8. И Исав живљаше на планини Си-ру. Исав је Едом.

2. Ово су дотађаји Јаковљени. Јосиф кад бреше молак од седамнаест година, пасијаше стоку с браћом својом, коју родише Вада и Зелфа жене оца његова; и довошаше Јосиф за гласове о њима оцу својему.
3. А Израилъ љубљаше Јосифа највећа између свих синова својих, јер му се родно под старост; и начини му шарену хаљину.
4. А браћа га видећи гађе га отац љуби највећа између све браће његове, стадоше мрзити на њ тако да му не могаху датице рјечици проговорити.
5. Уз то усни Јосиф сан и приповједи браћи својој, те они још већа омрзну на њ.
6. Јер им рече: да чујете сан што сам снιο:
7. Везасмо сноплѣ у пољу, на мој снопу уста и исправи се, а ваши снопови иђаху у наоколо и клањаху се снору мојему.
8. Тада му браћа рекоше: да не ћеш још бити цар над нама и заповиједати нам? С тога још већа стадоше мрзити на њ ради санова његових и ради рјечи његових.
9. Последи опет усни други сан, и приповједи браћи својој говорећи: усних опет сан, а то се сунце и мјесец и једанаест звијезда клањаху мени.
10. А приповједи и оцу својему и браћи својој; али га отац прекори и рече му: какав је то сан што си снιο? еда ли ћемо доћи ја и матери твоја и браћа твоја да се клањамо теби до земље?
11. И завиђаху му браћа: али отац његов чушаше оне рјечи.
12. А кад браћа његова отидоше да пасу стоку оца својега код Сихема.
13. Рече Израилъ Јосифу: не пасу ли браћа твоја стоку код Сихема? хајде да те пошљем к њима. А он рече: ево ме.
14. А он му рече: иди, види како су браћа твоја и како је стока, па дођи да ми јавиш. И отпрати га из долине Хевронске, и он отиде пут Сихема.
15. И човјек један нађе га а он дуга по пољу, те га запита говорећи: шта тражиш?
16. А он рече: тражиш браћу своју; кажи ми, молим те, где су са стоком?
17. А човјек рече: отишли су одавде, јер чух гађе рекоше: хајдемо у До-

38. А он рече: хајдемо у Долаине Хевронске, и он отиде пут Сихема.
15. А Јуда кад је виде, помисли да је курва, јер бреше погрла лице своје.
16. Па сврну с пута к њој и рече јој: пусти да легнем с тобом. Јер није познано да му је снаха. А она рече: шта ћеш ми дати да легнем са мном?
17. А он рече: послушај ти јаре из стада. А она му рече: али да ми даш залог докле га не пошљеш.
18. А он рече: какав залог да ти дам? А она рече: ето, прстен и рубац, и штап што ти је у руци. И он јој даде, те легне с њом, и она загрудње од њега.
19. Последи остави Тамара отиде и свице покривало са себе и обуче удовичко рухо.
20. А Јуда посла јаре по пријатељу свом Одоламејцу да му донесе натраг од жене залог. Али је он не нађе.
21. Па питаше људе по оном мјесту где је она била говорећи: где је она курва што је била на раскршћу на оном путу? А они рекоше: није овдје било курве.
22. И врати се к Јуди и рече: не нађох је, него још рекоше мјештани: није овдје било курве.
23. А Јуда рече: нека јој, да се не срамотимо; ја сам славо јаре, али је ти не нађе.
24. А кад прође до три мјесеца да-на, јавише Јуди говорећи: Тамара снаха твоја учини прељубу, и ево загрудње од прељубе. А Јуда рече: изведите је да се спали.
25. А кад је поведоше, посла к свекру својему и поручи: с човјеком чије је ово загрудње сам. И рече: тражи чини је овај прстен и рубац и штап.
26. А Јуда позна и рече: правича је од мене, јер је не дадох сину својему Силому. И више не легне с њом.
27. А кад дође вријеме да роди, а то бдишанци у утроби њезиној.
28. И кад се порађаше, једно дијете помоли руку, а бдишца узне и неса му првен конач ово руке говорећи: овај је први.

ГЛАВА 38.

- А у то вријеме догоди се, те Јуда отиде од браће своје и уради се код некога Одоламејца, којему име бреше Ирас.
2. И онда је виде Јуда кћер некога Хаванејца, којему име бреше Сава, и узне је и легне с њом;
3. И она загрудње и роди сина, којему нађе име Ир.
4. И опет загрудњеви роди сина, којему нађе име Авнан.
5. И опет роди сина, и нађеде му име Силом; а Јуда бијаше у Хасви кад ова тога роди.
6. И Јуда ожени првенца својега Ира дјевојком по имену Тамаром.
7. Али Ир преваци Јудин бреше неваљав пред Господом, и ући к Господу.
8. А Јуда рече Авнану: ући к жени брата својега и ожени се њом на име братово, да подигнеш сјеме брату својему.
9. А Авнан знајући да не ће бити његов пород, кад лијегаше са женом брата својега просинаше на земљу, да не роди дјецу брату својему.
10. Али Господу не би мило што чинаше, те уби и њега.
11. И Јуда рече Тамари снаси својој: остави удовицом у кући оца својега докле одрасте Силом син мој. Јер говораше: да не умре и он као браћа му.
- И отиде Тамара, и живљаше у кући оца својега.
12. А кад прође много времена, умриде кћи Савина, жена Јудина. И кад се Јуда утјеша, пође у Тамгу к људима што му стрижјаху овец, сам с Израилом пријатељем својим Одоламејцем.
13. И јавише Тамари говорећи: ето

29. Али он увуче руку, и где изађе брат његов, а она рече: како продири је? продирање нека ти буде. И нађеше му име Фарес.

30. А последије изађе брат му, које му ово руке објашне првени конац, и нађеше му име Зара.

ГЛАВА 39

А Јосифа одведоше у Мисир; и Петефрије дворянин Фараонов, заповедник стражарски, човек Мисирац, купи га од Исмаиљана, који га одведоше о нама.

2. И Господ бјеше с Јосифом, те би срећан, и живљаше у кући господара својега Мисирца.

3. И господар његов видје да је Господ с њим и да све што ради Господ води у напредак у руци његовој.

4. И Јосиф стече милост у њега, и Аврораше га; а најпослије постави га над цијелим домом својим, и што год имаше вему даде у руке.

5. А кад га постави над домом својим и над свјетом што имаше, од тада Господ благослови дом тога Мисирца ради Јосифа; и благослов Господњи бјеше на свему што имаше у кући и у пољу.

6. И остави у Јосифовијем рукама све што имаше, и не разбираше ни за што осим јела које јејаше. А Јосиф бијаше лијепа стаса и лијепа лица.

7. И догоди се последије, те се жена господара његова загледа у Јосифа, и рече: леви са мном.

8. А он не хтје, него рече жени господара својега: ето господар мој не разбира ни за што што је у кући, него што год има даде мени у руке.

9. Ни сам није већи од мене у овој кући, и ништа не крије од мене осим тебе, јер си му жена; па како бих учинио тако гдно зло и Богу згријешно?

10. И она говораше тако ријечи Јосифу сваки дан, али је не послуша да легне с њом ни да се бави код ње.

11. А један дан кад дође Јосиф у кућу да ради свој посао, а не бјеше ништа од домањих у кући,

12. Она га ухвати за хаљину говорехи: леви са мном. Али он оставив јој у рукама хаљину своју побјеже и отиде.

13. А кад она видје гдје јој остави у рукама хаљину своју и побјеже,

14. Вићну чељад своју, и рече им говорехи: гледајте, довео нам је човек ка Јеврејина да нас срамоти; дође к мени да легне са мном, а ја повиках иза гласа;

15. А он кад чу гдје вичем, остави хаљину своју код мене и побјеже и отиде.

16. И она остави хаљину његову код себе док му господар дође кући.

17. А тада му рече овако говорехи: слуга Јеврејин, којег си нам довео, дође к мени да ме осрамоти;

18. А ја повиках иза гласа, те он оставив хаљину своју код мене побјеже.

19. А кад господар његов чу ријечи жене своје гдје му рече: то ми је учинио слуга твој, разгњевани се врло.

20. И господар Јосифов узвати га, и баца га у тамницу, гдје лежаху сузђи царски; и би ондје у тамници.

21. Али Господ бјеше с Јосифом и рашири милост своју над њим и учини те омиље тамничару.

22. И повјери тамничар Јосифу све сузђе у тамници, и што је требало ондје чинити он уређиваше.

23. И тамничар не надгледаше ништа што бјеше у Јосифовој руци, јер Господ бјеше с њим; и што год чинаше, Господ вођаше у напредак.

ГЛАВА 40.

Послије тога догоди се, те пехарник цара Мисирскога и хљебар скривеше господару својему, цару Мисирском.

2. И Фараон се разгњевани на та два дворанина, на старјешину над пехарницама и на старјешину над хљебарницама;

3. И баца их у тамницу у кући заповедника стражарскога, гдје Јосиф бјеше сузђан.

4. А заповедник стражарски одреди им Јосифа да их служи; и бијаху дуги у тамници.

5. И уснише сан обочица у једну ноћ, сваки по значењу својега сна за себе, и пехарник и хљебар цара Мисирскога, који бијаху сузђи у тамници.

6. И сјутрадан кад дође Јосиф к вјаницима у службу да додаје чашу Фараону;

7. Па запита дворане Фараонове, које бијаху сузђи с њим у кући господара његова, и рече: што сте данас лица невесела?

8. А они му рекоше: сан уснисмо обочица, а нека ко да нам каже шта значе. А Јосиф им рече: шта значе, није ли у Бога? али приповједите ми.

9. И старјешина над пехарницама приповједи сан свој Јосифу говорехи: сник, а преда мном чокот;

10. И на чокоту бјеху три лозе, и напути и процвате, и грозђе на њему узре;

11. А у руци ми бјеше чаша Фараонова, те побрах зредо грозђе и испијех га у чашу Фараонову, и додадох чашу Фараону.

12. А Јосиф му рече: ово значи: три лозе три дана.

13. Још три дана, и Фараон бројећи своје дворане узеше и тебе, и опет те поставити у пређашњу службу, и опет ћеш ми додавати чашу као и пређе док си му био пехарник.

14. Али немој заборавити мене кад будеш у добру, учини милост и помени за ме Фараону, и извади ме из ове куће.

15. Јер су ме украли из земље Јеврејске, а ондје нијесам ништа учинио да ме баци у ову јаму.

16. А кад видје старјешина над хљебарима како лиђено каза сан, рече Јосифу: и ја сник, а мени на глави три котариче бијеле;

17. И у најгорњој котаричи бијаше свакојакх колача за Фараона, и птице јеђаху из котариче на мојој глави.

18. А Јосиф одговори и рече: ово значи: три котариче три су дана.

19. Још три дана, и Фараон бројећи дворане своје избациће те и објесиће те на вјешала, и птице ће јести с тебе месо.

20. И кад дође трећи дан, то бјеше дан у који се родио Фараон, и учини Фараон гобу свима слугама својим, и нађе међу слугама својим на старјешину над пехарницама и на старјешину над хљебарима;

21. И поврати старјешину над пехарницама у службу да додаје чашу Фараону;

22. А старјешину над хљебарима објеси, као што каза Јосиф.

23. И старјешина над пехарницама не опомену се Јосифа, него га заборава.

ГЛАВА 41.

А последије двије године дана усни Фараон, а он стоји на једној ријечи.

2. И гле, из ријеке изађе седам крава лијепах и дебелих, и стадоше пасти по обали.

3. И гле, иза њих изађе из ријеке седам других крава, ружњих и мршавих, и стадоше поред онијех крава на обали.

4. И ове краве ружне и мршаве поједоше онијех седам крава лијепах и дебелих. У том се пробуди Фараон.

5. Па опет заслав усни Другом, а то седам класова израсте из једнога стабла једријех и лијецијех;

6. А иза њих исклија седам класова малијех и штурјих;

7. Па ови класови мали поједоше онијех седам великијех и једријех. У том се пробуди Фараон и видје да је сан.

8. И кад би у јутру, он се забрину у духу, и послава савга све гатаре Мисирске и све мударце, и приповједи им шта је снито; али нико не може казати Фараону шта значи.

9. Тада протвори старјешина над пехарницама Фараону и рече: Данас се опоменутих гријеха својега.

10. Кад се Фараон расуди на слуге своје и баца у тамницу у кући заповедника стражарскога мене и старјешину над хљебарима,

11. Уснисмо у једну ноћ ја и он, сваки за себе по значењу сна својега уснисмо.

12. А ондје бијаше с нама мочче Јеврејске, слуга заповедника стражарскога, и ми му приповједисмо снe, а он нам каза шта чини сан значе.

13. И зби се како нам каза: мене поврати Фараон у службу, а онога објеси.

14. Тада Фараон посла по Јосифа, и брже га изведеше из тамнице, а он

се обрија и преобуче се, те изађе пред Фараона.

15. А Фараон рече Јосифу: усних сан, на ми нико не умије да важе шта значи; а за тебе чујем да умијеш казивати снe.

16. А Јосиф одговори Фараону и рече: то није у мојој власти, Бог ће јавити добро Фараону.

17. И рече Фараон Јосифу: усних, а ја стојим крај ријеке на обали.

18. И гле, из ријеке изађе седам крава дебелих и лијеших, те стадоше пасти по обали.

19. И гле, иза њих изађе седам других крава рђавих, и врло ружњих и мршавијех, каквијех нијесам видио у цијелој земљи Мисирској.

20. И ове краве мршаве и ружне поједоше онџех седам дебелијех,

21. И кад им бише у трбуху, не познавше се да су им у трбуху, него олет бјеху онако ружне као прије. У том се пробудих.

22. Па опет усних, а то седам класова израсте из једнога стабла једријех и лијеших;

23. А иза њих исклија седам малијех, танијех и штурјих.

24. И они танни класови прождријеше онџех седам лијеших. И ово пријорједних гатарма, али ми ни један не зна казати шта значи.

25. А Јосиф рече Фараону: оба су сна Фараонова једнака; Бог јавља Фараону шта је наујно.

26. Седам лијеших крава јесу седам година, и седам лијеших класова јесу седам година; оба су сна једнака.

27. А седам крава мршавијех и ружњих, што изађоше иза онџех, јесу седам година; и седам класова ситнијех и штурјих биће седам година гладнијех.

28. То је што рекох Фараону: Бог каже Фараону шта је наујно.

29. Ево доћи ће седам година врло роднијех свој земљи Мисирској.

30. А иза њих настаће седам гладнијех година, гдје ће се заборавити све обиље у земљи Мисирској, јер ће глад сатрти земљу.

31. Те се не ће знати то обиље у земљи од глади погоче, јер ће бити врло велика.

47. И за седам роднијех година роди земља снашта избобила.

48. И стаде Јосиф купити за гњех седам година снакога жита што бјеше по градове; у сваки град снаошаше жито земљи Мисирској, и сносили жито у с њива које бјеху око њега.

49. Тако накупи Јосиф жита врло много колико је пијеска морскога, тако да га преста мјерити, јер му не бјеше броја.

50. И докле још не наста гладна година, родише се Јосифу два сина, које му роди Асенета кћи Потифере свештеника Овскога.

51. И првенцу нађеде Јосиф име Мансија, *говорећи*: јер ми Бог даде да заборавим сву мучку своју и свак дом оца својега.

52. А Другога нађеде име Јефрем, *говорећи*: јер ми Бог даде да растем у земљи невоље своје.

53. Али прође седам година роднијех у земљи Мисирској;

54. И наста седам година гладнијех, као што је Јосиф напријед казано. И бјеше глад по свијем земљама, а по свој земљи Мисирској бјеше хљеба.

55. Али најпослије наста глад и по свој земљи Мисирској; и народ повика у Фараону за хљеб; а Фараон рече свијем Мисирцима: идите к Јосифу, па што вам он каже оно чините.

56. И кад глад бјеше по свој земљи, отвори Јосиф све житнице, и продаваше Мисирцима. И глад поста врло велика у земљи Мисирској.

57. И из свијех земаља долажаху у Мисир к Јосифу да купују; јер поста велика глад у свакој земљи.

ГЛАВА 42.

А Јаков видећи да има жита у Мисир, рече синовима својим: шта гледајте један на другога?

2. И рече: ето чујем да у Мисир има жита, идите онамо те нам купите оту-да, да останемо живи и не поумremo.

3. И десеторница браће Јосифове отидоше да купе жита у Мисир.

4. А Венјамина брата Јосифова не пусти отид с браћом говорећи: да га не види задесило како зло.

5. И дођоше синови Израилјеви да купу-

не жита с осталима који долажаху; јер бјеше глад у земљи Хананској.

6. А Јосиф управљаше земљом, и продаваше жито свему народу по земљи. И браћа Јосифова дошавши поклонише му се лицем до земље.

7. А Јосиф угледав браћу своју позна их; али се учини да их не познаје, и оштро им проговори и рече: одакле сте дошли? А они рекоше: из земље Хананске да купимо хране.

8. Јосиф дакле позна браћу своју; али они њега не познаше.

9. И опомену се Јосиф санова које је сниса за њих; и рече им: ви сте уколде; дошли сте да видите гдје је земља слаба.

10. А они му рекоше: нијесмо, господину; него слауге твоје дођоше да купе хране.

11. Сви смо синови једнога човјека, поштени људи, нигда нијесу слауге твоје биле уколде.

12. А он им рече: није истина, него сте дошли да видите гдје је земља слаба.

13. А они рекоше: нас је било дванаест браће, слауга твојих, синова једнога човјека у земљи Хананској; и ево, најмањи је данас код оца нашега, а једнога нема више.

14. А Јосиф им рече: кажем ја да сте ви уколде.

15. Него хоћу да се увјерим овако: тако жив био Фараон, не ћете изаћи одаде докле не дође амо најмањи брат ваш.

16. Пошљите једнога између себе нека доведе брата нашега, а ви ћете отати овадје у тамници, па ћу видјети је ли истина што говорите; иначе сте уколде, тако жив био Фараон!

17. И затвори их у тамницу на три дана.

18. А трећи дан рече им Јосиф: ако сте ради животу, ово учините, јер се ја Бога бојим.

19. Ако сте поштени људи, један брат између вас нека остане у тамници, а ви идите и однесите жита колико треба породицама вашим.

20. Па онда доведите к мени најмањега брата својега да се посјеђоуче рјече вапе и да не изгинете. И они учинише тако.

21. И рекосе један другом: доиста та љу вам врагити, и моћи ћете трговати по овој земљи.

35. А кад изручиваху вреће своје, гле, свакоме у врећи бреху у завезљају новцаца његови; и видјевши завезљаје новцаца својих улашисе се и они и отац им.

36. И рече им Јавов отац њихов: по-трсте ми дјечу; Јосифа нема, Симеуна нема, па хоћете и Бенијамина да узмете; све се скупило на ме.

37. А Гувим проговори и рече оцу својему: два сина моја још, ако ти га не доведеш натраг; дај га у моје руке, и ја ћу ти га опет довести.

38. А он рече: не ће ићи син мој с вама, јер је брат његов умрло и он оста сам, па ако би га задесило како зло на путу на који ћете ићи, свамли бисте ме стара с тугом у гроб.

ГЛАВА 43.

Али глад бјеше врло велика у оној земљи.

2. Па кад поједоше жито које бијаху донијели из Мисира, рече им отац: идите опет, и купите нам мало хране.

3. А Јуда му проговори и рече: тврдо нам се зарекао онај човјек гонорехи: не ћете видјети лица мојега, ако не буде с вама брат ваш.

4. Ако ћеш пустити с нама брата нашега, ићи ћемо и купићемо ти хране.

5. Ако ли не ћеш пустити, не ћемо ићи, јер нам је казано онај човјек: не ћете видјети лица мојега, ако не буде с вама брат ваш.

6. А Израилъ рече: што ми то зло учинисте и казасте човјеку да имате још једнога брата?

7. А они рекосе: човјек је потанко расчитивао за нас и за род наш говорећи: је ли вам јоште жив отац? иза-те ли још браће? а ми му одговарасмо како нас питаше. Јесмо ли могли како знати да ће казати: Доведите брата својега?

8. И рече Јуда Израилу оцу својему: пусти дјечу са мном, па ћемо се по-дигнути и отићи, да останемо живи и не помremo и ми и ти и наша дјеча.

9. Ја ти сѣ јамчим за њ, из моје га руке ништи; ако ти га не доведем натраг и преда те не ставим, да сам ти крив до вијска.

22. А Гувим одговори им говорећи: нијесам ли вам говорио: немојте се гријешити о дјечу? али ме не послушаште; и за то се ево тражи од нас грв његова.

23. А они не знадијаху да их Јосиф разумије, јер се с њим разговараху пре-ко тумача.

24. А Јосиф окрете се од њих, и за-плака се. По том се опет окрете к њи-ма, и проговори с њима, и узев између њих Симеуна веза га пред њима.

25. И заповједи Јосиф да им наспу вреће жита, па и новце што је који дао да метну свакоме у врећу, и да им до-ду брашњевине на пут. И тако би уч-њено.

26. И наговаривши жито своје на ма-гарце своје отидоше.

27. А један од њих отговори своју вре-ћу да нахрани магарца својега у јед-ној гостионици, виде новце своје озго у врећи.

28. И рече браћи својој: ја добих на-траг новце своје, ево их у мојој врећи. И задрхта срце у њима и улашисе се говорећи један другоме: што нам то учини Бог?

29. И дошавши к Јакову оцу својему у земљу Хананску, приповједише му све што им се догоди, говорећи:

30. Оштро говорасе с нама човјек, који заповијода у оној земљи, и доче-ка нас као уходе.

31. А кад му рекосмо: ми смо поште-ни људи, нијесмо били уходе;

32. Било нас је дванаест браће, си-нова оца нашега; једнога већ нема, а најмлађи је данас код оца нашега у земљи Хананској;

33. Рече нам човјек, који заповијода у оној земљи: овако ћу дознати јесте ли поштени људи: брата једнога из-међу себе оставите код мене, а што вам треба за породнице ваше гладни ради, узмите и идите.

34. Последње доведите к мени брата својега најмлађега, да се увјерим да нијесте уходе него поштени људи; бра-

10. Да нијесмо толико оклјивали, до сада бисмо се два пута вратили.

11. Откода рече Израилъ отац њихов: кад ја тако, учините ово: узмите што најдешпе има у овој земљи у своје вре-ће, и понесите човјеку оног дар: ма-ло гајана и мало меда, мирисава ко-ријева и смарне, урне и бадма.

12. А новаца понесите двојином, и узмите новце што бијаху озго у врећа-ва вашим и однесите натраг, може би-ти да је погрјешка.

13. И узмите брата својега, па уста-вите и идите опет к оног човјеку.

14. А Бог свемогући да вам да да на-јесте малост у онога човјека, да вам пусти брата вашега другог и Бенија-мина; ако ли останем без дјече, нек останем без дјече.

15. Гада узевши даре и новаца дво-јином, узевши и Бенијамина, подиго-ше се и отидоше у Мисир, и изађоше пред Јосифа.

16. А Јосиф кад виде с њима Бени-јамина, рече човјеку који управљаше кућом његовом: одведи ове људе у ку-ћу, па наکوљи меса и зготови, јер ће у по дне са мном јести ови људи.

17. И учини човјек како Јосиф рече, и уведе људе у кућу Јосифову.

18. А они се бојаху кад их човјек во-завоше који пређе бреху метнути у вре-ће наше води нас, докле смисли како ће нас окривити, да нас зароби и узме нане магарце.

19. Па приступивши к човјеку који управљаше кућом Јосифовом, прогово-рише му на вратима кућним,

20. И рекосе: чуј, господару; дошли смо били и пређе, и куписмо хране;

21. Па кад добосмо у једну гостио-ницу и отворисмо вреће, а то новци свакога нас бијаху озго у врећи њего-вој, новци наши на мјеру; и ево смо их донијели натраг;

22. А друге смо новце донијели да куписмо хране; не знамо ко нам метну новце наше у вреће.

23. А он им рече: будите мирни, не бојте се; Бог ваш и Бог оца вашег метну је благо у вреће ваше; новци су ваши били у мене. И изведе им Си-меуна.

24. И уведе их човјек у кућу Јосифо-ву, и доведе их к њему, и рекоше: ми смо били и пређе, и купи смо хране; а кад до-босмо у једну гостионицу и отворисмо вреће, новци свакога нас бијаху озго у врећи његовој, новци наши на мјеру; и ево смо их донијели натраг;

25. А он им рече: не бојте се, јер не-ма на по се, и Мисирцима који обједо-ваху у њега на по се, јер не могаху Ми-сирци јести с Јеврејима, јер је то не-чисто Мисирцима.

26. А сјеђаху пред њим старији по старјештву својем а млађи по младо-сти својој. И згледаху се од чуда.

27. И узимајући јела испред себе сла-ше њима, и Бенијамину донаде пет пу-та више него другима. И пише и на-пише се с њим.

ГЛАВА 44.

И заповједи Јосиф човјеку што упра-вљаше кућом његовом говорећи: наспи-овијем људма у вреће жита колико могу понијети, и свакоме у врећу мет-ни озго новце његове.

2. И чашу моју, чашу сребрну, метни најмлађему у врећу озго и новце за ње-гово жито. И учини како му Јосиф рече.

3. А у јутру кад сваку, отпусише љу-де с магарцима њиховијем.

4. А кад изађоше из мјеста и још не бијаху далеко, рече Јосиф човјеку што управљаше кућом његовом: устани, иди брже за опијем људима, и кад их стигнеш реци им: за што враћате зло за добро?

5. Није ли то чаша из које пије мој господар? и не ће ли по њој за цијело познати какви сте? зло сте радили што сте то учинили.
6. И он их стиже, и рече им тако.
7. А они му рекоше: за што говориш, господару, таке рјечи? Сачувај Боже да слуге твоје учине тако што!
8. Ено смо ти доијели натраг из земље Хананске новце које нађосмо озго у врећама својим, па како бисмо украли из куће господара твојега сребро или злато?
9. У којег се између слуга твојих нађе, онај нека погине, и сврх тога ми ћемо бити робови господару мојему.
10. А он рече: нека буде како рекосте; али у кога се нађе, онај да ми буде роб, а ви остали не ћете бити криви.
11. И брже последише сви на земљу вреће своје, и раздирјеше сваки своју врећу.
12. А он стаде тражити почев од најстаријег, и кад дође на најмлађег, нађе се чаша у врећи Венијаминовој.
13. Тада раздирјеше хаљине своје, и наговаривши сваки хаљине своје, и једна магараца вратише се у град.
14. И дође Јуда с браћом својом Јосифу у кућу, док он још бијаше код куће, и падоше пред њим на земљу.
15. А Јосиф им рече: шта сте то учинили? зар нијесте знали да човјек као што сам ја може за цијело дознати?
16. Тада рече Јуда: шта да ти речемо, господару? шта да говоримо? како ли да се правдамо? Бог је открио злочиство твојих слуга. Ево, ми смо сви робови твоји, господару, и ми и овај у кога се нашла чаша.
17. А Јосиф рече: Боже сачувај! не ћу ја то; у кога се нашла чаша он нека ми буде роб, а ви идите с миром оцу својему.
18. Али Јуда приступив к њему рече: чуј ме, господару; допусти да проговори слуга твој господару својему, и нека се ртвев твој не распали на слугу твојега, јер си ти као сам фараон.
19. Господар мој зашта слуге своје говореху: имате ли ота или брата?
20. А ми рекосмо господару својему: имамо стара ота и брата најмлађег, оста нико код њега кад се Јосиф показа му се роди у старости; а његов каза браћи својој.

ГЛАВА 46.

Тада Јосиф не могући се уздржати пред осталима који стајаху око њега, повика: изађите сви на поље. Тако не оста нико код њега кад се Јосиф показа браћи својој.

2. Па бризну плазати тако да чуше Мисирци, чу и дом Фараонов.
3. И рече Јосиф браћи својој: ја сам Јосиф; је ли ми отац још у живогу? Ади му браћа не могућу одговорити, јер се предадоше од њега.
4. А Јосиф рече браћи својој: приступите ближе к мени. И приступише; а он рече: ја сам Јосиф брат ваш, којег продадоште у Мисир.
5. А сада немојте жалити нити се кајати што ме продадоште овамо, јер Бог мене посла пред вама ради живота ваших.
6. Јер је већ двије године дана глад у земљи, а биће још пет година, гдје не ће бити ни обраћа ни жетве.
7. А Бог ме посла пред вама, да вас сачува на земљи и да вам избави живот изабављањем превеликим.
8. И тако нијесте ме и оправали онамо него сам Бог, који ме постави оцем Фараону и господарем од свега дома његова и старешинном над свом земљом Мисирском.
9. Вратите се брже к оцу мојему и кажите му: овако вели син твој Јосиф: Бог ме је постави господарем свему Мисиру, ходи к мени, немојте оклејевати.
10. Сједићеш у земљи Гесемској и бићеш близу мене, ти и синови твоји и синови синова твојих, и оце твоје и говеда твоја и што је тод твоје.
11. И ја ћу те хранити овдје, јер ће још пет година бити глад, да не погинеш од глади ти и дом твој и што је тод твоје.
12. А ето видите отима својима, и брат мој Венијамин својима очима, да сам ја из уста говорим.
13. Кажите оцу мојему сву славу моју у Мисир и што сте год видјели; похитайте и доведите овамо ота мојега.
14. Тада паде око врата Венијамин брата својега и плака. И Венијамин плака о врату његову.
15. И ижљуби сву браћу своју и исплака се над њима. По том се браћа његова разговараху с њим.
16. И чу се глас у кући Фараоновој, и рекоше: дођоше браћа Јосифу. И ми до би Фараону и слугама његовим;
17. И рече Фараон Јосифу: кажи браћи својој: овако учините: наговарите

ГЛАВА 46.

Тада пође Израил са сијем што имаше, и дошав у Вирсавеју принесе жртву Богу оца својега Исака.

2. И Бог рече Израилу ноћу у утвари: Јакове! Јакове! А он одговори: сво ме.

3. И Бог му рече: ја сам Бог, Бог ота твојега; не бой се отићи у Мисир; јер ћу ондје начинити од тебе народ велик.

4. Ја ћу ићи с тобом у Мисир, и ја ћу те одвести онамо, и Јосиф ће мекнути руку своју на очи твоје.
5. И пође Јаков од Вирсавеје; и синови Израјљевни посаднаше Јакова оца својега и дјечу своју и жене своје на вода која посла Фараон по њ.
6. И узеше стову своју и блага своје што бијашу стекли у земљи Хананској; и дођоше у Мисир Јаков и сва породица његова.
7. Синове своје и синове синова својих, кћери своје и кћери синова својих, и сву породицу своју доведе са собом у Мисир.
8. А ово су имена дјете Израјљевне што дођоше у Мисир: Јаков и синови његови. Првенца Јаковљев Рувим;
9. И синови Рувимови: Енох, Фалуј, Есром и Харамја.
10. А синови Симеунови: Јемудо, Јамин, Аод, Јахин, Соар и Сауд, син једне Хананеје.
11. Синови Левијеви: Гирсон, Кат и Мерарије.
12. Синови Јудини: Ир, Авнах, Сидом, Фарес и Зара; а умрли бјеху Ир и Авнах у земљи Хананској, али бијашу синови Фаресови Есром и Јемудо.
13. Синови Исахарови: Тола, Фуза, Јов и Симрон.
14. Синови Завулонови: Серед, Алон и Ахојило.
15. То су синови Лијини, које роди Јакову у Падан-Араму, и јоште Дина кћи његова. Свега дупла, синова његових и кћери његових бјеше тридесет и три.
16. Синови Гадови: Сифон, Агије, Суније, Есвон, Иррије, Ародије и Аридаје.
17. Синови Асирови: Јемна, Јесва, Јесвија и Верија, и сестра њихова Сара.
18. То су синови Зеље, коју даде Лаван Лији кћери својој, и она их роди Јакову, шеснаест дупла.
19. А синови Рахмеле жене Јаковљеве: Јосиф и Бенјамин.
20. А Јосифу се родиле у Мисир оу Асенеке кћери Потифере свештеника Онекога: Манасија и Јеерем.
21. А синови Венјаминови: Веда, Вехер, Асвд, Гира, Намав, Ихиде, Рос, Мулим, Улим и Арад.

22. То су синови Рахилијни што се родиле Јакову, свега четрнаест душа.
23. И син Данов: Асом.
24. А синови Нефталимови: Асидо, Гунје, Јесер и Силик.
25. То су синови Вале, коју даде Лаван Рахилији кћери својој и она их родила Јакову; свега седам душа.
26. А свега дупла што дођоше с Јаковом у Мисир а кзабоше од бедара његових, осим жена синова Јаковљевих, свега дупла бјеше шездесет и шест.
27. И два сина Јосифова који му се родиле у Мисир; свега дакле дупла дома Јаковљева, што дођоше у Мисир, бјеше седамдесет.
28. А Јуду посла Јаков напријед у Јосифу, да му јави да кзабоше преда њ у Гесем. И дођоше у земљу Гесемску.
29. А Јосиф упрече у кола своја, и кзабоше на сусрет Израјљу оцу својему у Гесем; и кад га видје Јаков, паде му око врата, и плака дуго о врату његову.
30. И рече Израјљ Јосифу: сада не марим умријети кад сам те видио да си јоште жив.
31. А Јосиф рече браћи својој и дому оца својега: идем да јавим Фараону; али ћу му казати: браћа моја и дом оца мојега из земље Хананске дођоше к мени;
32. А ти су људи пастири и свагда су се бавили око стове, и довадоше овце своје и говеда своја и што год имају.
33. А кад вас Фараон дозове, рећи ће вам: каку радњу радите?
34. А ви кажите: пастири су биле слуге твоје од младости, и ми и стари наши; да бисте остали у земљи Гесемској; јер су Мисирцима сви пастири нечисти.

ГЛАВА 47.

- И отишав Јосиф јави Фараону и рече: отац мој и браћа моја с овцама својим и с говедина својим и са свијем што имају дођоше из земље Хананске, и ено их у земљи Гесемској.
2. И узев некомплицу браће своје, пет људи, кзабоше их пред Фараона.
3. А Фараон рече браћи његовој: каку радњу радите? А они речеше Фараону: пастири су слуге твоје, и ми и наши стари.

4. Још речеше Фараону: дођоше да живимо као дошљаци у овој земљи, јер нема наше за стову твојих слуга, јер је велика глад у земљи Хананској; а сваду допусту да живе у земљи Гесемској слуге твоје.
5. А Фараон рече Јосифу: отац твој и браћа твоја дођоше к теби;
6. У тојој је власти земља Мисирска; на најбољем мјесту у овој земљи насели оца својега и браћу своју, нека живе у земљи Гесемској; и ако које знанимају њих да су вриједни људи, постави их над мојом стовом.
7. Посладе доведе Јосиф и Јакова оца својега и кзабоше га пред Фараона, и благослови Јаков Фараона.
8. А Фараон рече Јакову: колико ти има година?
9. Одговори Јаков Фараону: мени и шесто и тридесет година, како сам дошљао. Мало је дана живота мојега и злати су били, нити стижу вијека отаца мојих, колико су они живјели.
10. И благослови Јаков Фараона отида од Фараона.
11. А Јосиф насади оца својега и браћу своју; и даде им добро у земљи Мисирској на најбољем мјесту те земље, у земљи Рамеској, као што заповједади Фараон.
12. И крзабоше Јосиф оца својега и браћу своју и сав дом оца својега до најмањег.
13. Али нешта хљеба у свој земљи, јер глада бијаше врло велика, и узмучи се земља Мисирска и земља Хананска од глади.
14. И покупи Јосиф све новце што се кзабоше по земљи Мисирској и по земљи Хананској за жито, које куповаху, и слагаше новце у кућу Фараонову.
15. А кад нешта новца у земљи Мисирској и у земљи Хананској, стадоше сви Мисирци долазити к Јосифу говорећи: дај нам хљеба; за што да мремо код тебе, што новца нема?
16. А Јосиф им говораше: дајте стову своју, па ћу вам дати хљеба за стову, кад је нестало новца.
17. И довођаху стову своју к Јосифу, и Јосиф им даваше хљеба за коње и за овне и за говеда и за магарце. Тако их прехрану ону годину хљебом за сву стову њихову.
18. А кад прорекоше она година, стадоше долазити к Јосифу и рекоше: ми смо дошљаци к тебе, јер немамо новца; дај нам хљеба, а ми ћемо дати теби стову њиву нашу.
19. За што да мремо на твоје очи? ево и нас и наших њива, купи нас и њиве наше за хљеб, да с њивама својим будемо робови Фараону, и дај жита да останемо живи и не помремо и да земља не опусту.
20. Тако покупова Јосиф Фараону све њиве у Мисиру, јер Мисирци продаваху сваки своју њиву, кад глада узе Јакова мах међу њима. И земља поста Фараонова.
21. А народ пресели у градове од једнога краја Мисира до другога.
22. Само не купи свештеничких њива; јер Фараон одреди дво свештеницима, и храњаху се од својега дијела, који им даде Фараон, те не продаше својих њива.
23. А Јосиф рече народу: ево купих данас вас и њиве ваше Фараону; ево вам сјемена, па засијте њиве.
24. А што буде рода, даћете пету Фараону, а четири дијела нека буду вама за сјеме по њивама и за хрању вама и онујема који су по кућама ваших и за хрању дјечи вашој.
25. А они речеше: ти си нам живот сачувао; нека нађемо милост пред твојим Фараоном; само њиве свештеничке не посташе Фараонове.
26. И постави Јосиф закон до данашњег дана за њиве Мисирске да се даје пету Фараону; само њиве свештеничке не посташе Фараонове.
27. А дјеча Израјљева живљаху у земљи Мисирској у крају Гесемском, и држаху га, и народише се и размножише се веома.
28. И Јаков поживје у земљи Мисирској седамнаест година; а свега би Јакову сто и четрдесет и седам година.
29. А кад се приближи вријеме Израјљевно да умре, дозва сина својега Јосифа, и рече му: ако сам нашао милост пред тобом, метни руку своју под степен моје, и учини ми милост и вјеру, немој ме погрешити у Мисиру;

30. Него неба лежи код отаца синовских; и ти ме однеси из Мисира и погребите ме у гробу њихову. А он рече: учинићу како си казао.

31. И рече му Јаков: закучи ми се. И он му се закле. И поклови се Израел преко углавља од одра својета.

ГЛАВА 48.

Послије јавише Јосифу: ено, отац ти је болестан. А он поведе са собом два сина своја, Манасију и Јефрема.

2. И јавише Јакову у рекоше: ево син твој Јосиф иде к теби. А Израел се окријепи, те сједи на постељи својој.

3. И рече Јаков Јосифу: Бог свемогући јави се мени у Лузу у земљи Хананској, и благослови ме;

4. И рече ми: учинићу те да нарастеш и размножиш се; и учинићу од тебе мноштво народа, и даћу земљу ову сјемени твојему након тебе да је видиш до вијека.

5. Сада дакле два сина твоја, што ти се родилише у земљи Мисирској прије него дођох к теби у Мисир, моји су, Јефрема и Манасија као Рувима и Симеун нека буду моји.

6. А дјеца коју родиш последије њих, нека буду твоја и нека се по имену браће своје зову у нашејству својем.

7. Јер кад се вратиш из Падана, умрије ми Рахила у земљи Хананској на путу, кад бјеше још мало до Ефрата; и погребох је на путу у Ефрату, а то је Витлејем.

8. А видјев Израел синове Јосифове, рече: ко су ови?

9. А Јосиф рече оцу својему: моји синови, које ми Бог даде овдје. А он рече: доведи их к мени, да их благословим.

10. А очи бјеху Израелу отежале од старости, те не логаше добро видјети. А кад му их приведе, цјелива их и загради.

11. И рече Израел Јосифу: нијесам мислио да ћу видјети лице твоје; а гле, Бог ми даде да видим и пород твој.

12. А Јосиф одмаче их од кољена негових и поклони се лицем до земље. 13. Па их узе Јосиф објоцију, Јефрема са соби с десне стране а Израелу с лијеве, Манасију пак себи с лијеве

стране а Израелу с десне; и тако их примаче к њему.

14. А Израел пружив десну руку своју метну је на главу Јефрему младјему, а лијеву на главу Манасији, тако намјестив руке навлаш, ако и јест Манасија био првенач.

15. И благослови Јосифа говорећи: Бог, којему су свагда угађали оци моји Аврам и Исак, Бог, који ме је хранио од како сам постао до данашњег дана,

16. Аћео, који ме је избављао од свакога зма, да благослови дјечу ову, и да се по мојему имену и по имену отаца мојих Аврама и Исака прозову, и да се као рибе размноже на земљи!

17. А Јосиф кад виде отац метну десну руку своју на главу Јефрему, но би му мило, па ухвати за руку оца својета да је премести с главе Јефремове на главу Манасијину.

18. И рече Јосиф оцу својему: не тако, оче; ово је првенач, метни десницу њему на главу.

19. Али отац његов не хтје, него рече: знам, сине, знам; и од њега ће постати народ, и он ће бити велик; али ће млађи брат његов бити већи од њега, и сјеме ће његово бити велико мноштво народа.

20. И благослови их у овај дан и рече: тобом ће Израел благосиљати горећи: Бог да те учини као Јефрема и као Манасију. Тако постави Јефрема пред Манасију.

21. Послије рече Израел Јосифу: не во ја ћу скоро угријети; али ће Бог бити с вама и одвешће вас опет у земљу отаца ваших.

22. И ја ти дајем један дио више него браћи твојој, који узех из руку Аморских мачем својим и луком својим.

ГЛАВА 49.

Послије сазна Јаков синове своје и рече: скутите се да нам јавим шта ће вам бити до пошљетка.

2. Скутите се и послушајте, синови Јаковљеви, послушајте Израила оца својета.

3. Рувиме, ти си првенач мој, крјепост моја и почетак силе моје; први господствоваш и први синачом.

4. Навршо си као вода: не ћеш бити

ири; јер си стао на постељу оца својета и осврнуо је легањ на њу.

5. Симеун и Левије, браћа, мачени су им оруђе неправди.

6. У тајне њихове да не узлаци душа која Бија Јаковљева, овдје поста пастир, камен Израелу,

25. Од силнога Бога оца твојета, који ће ти помагати, и од свемогућег, који ће те благословити благослови-ма огом с неба, благословима оздо из бездана, благословима од дојака и од материне.

26. Благослови оца твојета надвеси-ше благослове мојих старијех сврх бр-да вјечнијех, нека буду над главом бр-да твојом и над тјеменом одвојенога између браће.

27. Венејамин је вуе грабљиви, јутром једе лов, а вечером дијели шљиве.

28. Ово су дванаест племена Израиле-вих, и ово им отац изговори кад их благослови, свако благословом његовијем благослови их.

29. По том им заповједа и рече им: кад се приберем к роду својему, погребите ме код отаца мојих у пећини која је на њиви Ђерона Хетејина.

30. У пећини која је на њиви Мавелској према Магрији у земљи Хананској, коју купи Аврам с њином у Ђерона Хетејина да има свој гроб.

31. Ондје погребеше Аврама и Сару жену његову, ондје погребеше Исака и Ревеку жену његову, и ондје погребох Лију.

32. А купљена је њива и пећина на њој у синова Хетовијех.

33. А кад изговори Јаков заповијести синовима својим, диже ноге своје на постељу, и угрије, и прибрао би к роду својему.

ГЛАВА 50.

Тада Јосиф паде на лице оцу својему, и плака над њим цједући га.

2. И заповједа Јосиф слугама својим љекарима да мириском помажу оца његова; и љекари помазаше мириском Израилу.

3. И наврши му се четрдесет дана, јер толико дана треба онијем које помажу мириском; и плакаше за њим Мисирци седамдесет дана.

4. А кад профроше жалосни дани, рече

Јосиф домашњакна Фараоновим говорима, али сам нашао милост пред вама, говорите Фараону и реките:

5. Отац ме је мој заклео говорећи: ево, ја ћу скоро умријети; у гробу мојем, који ископах у земљи Хананској, одакле ме погребите. Па сада да идем да погребем оца својега, а послати ћу опет доћи.

6. А Фараон му рече: иди, погребиди оца својега како те је заклео.

7. И отиђе Јосиф да погребне оца својега; и с њим пођоше све слуге Фараонове, старјешине од дома његова и све старјешине од земље Мисирске.

8. И сав дом Јосифов и браћа његова и дом оца његова; само дјецу своју и оце своје и говеда своја оставише у земљи Гесемској.

9. А пође с њим и кола и коњика толико да бјеше војска врло велика.

10. А кад дођоше на гумно Агадово, које је с ону страну Јордана, плакаше онде многи и врло тужно; и Јосиф учини жалост за оцем својим за седам дана.

11. А људи из оне земље, Хананеци, кад видеше плач на гумно Агадову, рекоше: у великој су жалости Мисирци. За то прознаше ово мјесто с ону страну Јордана жалост Мисирска.

12. И учинише му синови његови како им бјеше заповједио.

13. Одакоше га синови његови у земљу Хананску, и потребоше га у пелџини на њиви Махиској, коју купи Аврам да има свој гроб у Ефрона Хетина пресма Мамрици.

14. И погребивши оца својега врати се Јосиф у Мисир и браћа његова и синови његови и сви који бјеруху ишли с њим да погребу оца његова.

15. А браћа Јосифова видећи гдје им отац умрије, рекоше: може бити да се Јосиф срди на нас, па ће нам се осветити за све зло што му учинисмо.

16. За то поручише Јосифу: отац твој заповједи на смрти и рече:

17. Овако кажите Јосифу: молим те, опрости браћи својој безакоње и грехе, што ти пакостише; сада опрости безакоње слугама Бога оца твојега. А Јосиф заплаци се кад му то рекоше.

18. Послије дођоше и браћа његова и падоше пред њим и рекоше: ево смо слуге твоје.

19. А Јосиф им рече: не бојте се; зар сам ја мјесто Бога?

20. Ви сте мислили зло по ме, али је Бог мислио добро, да учини што се давао збива, да се сачува у живићу многи народ.

21. Не бојте се дакле; ја ћу хранити вас и вашу дјецу. Тако их утјеша и ослободи.

22. Тако живљаше Јосиф у Мисру с домом оца својега, и поживје сто и десет година.

23. И виде Јосиф синове Јефероме до трећег кољена; и синови Махирова сина Манасинова роднише се и одрастоше на кољенима Јосифовијем.

24. И рече Јосиф браћи својој: ја ћу скоро умријети; али ће вас за цијело Бог походити, и извешће вас из оне земље у земљу за коју се заклео Авраму. Исаку и Јакову.

25. И закле Јосиф синове Израљеве и рече: заиста ће вас походити Бог; а ви онда однесите кости моје одакле.

26. По том умрије Јосиф, а бјеше му сто и десет година; и помазаници га мисирскама метнуше га у ковчег у Мисру.

6. А Јосиф умрије и сва браћа његова и сав онај нараштај.

7. И синови Израљеви народнише се и умножише се, и напредоваше и осмиле се, да их се земља напуни.

8. Тада наста нов цар у Мисру, који не знадијаше за Јосифа;

9. И рече народу својему: гле, народ синова Израљевих већи је и силнији од вас.

10. Него хајде мудро да поступамо с њима, да се не може, и кад настане рат да не пристану с непријатељима нашим и не удаде на нас и не отиду из земље.

11. И поставише над њима настојнике да их муче тешким пословима; и грађаше народ Израљев Фараону градове Питом и Рамесу.

12. Али што га више мучаху то се више множише и напредоваше, да се грожаху од синова Израљевих.

13. И жестоко наговњаху Мисирци синоне Израљеве на послове,

14. И загричавашу им живот тешким пословима, блатом и опежма и сваки радом у пољу, и сваки другим послом, на који их жестоко наговњаху.

15. И још заповједи цар Мисирски бабичама Јеврејским, од којих једној бјеше име Севора а другој дјецу.

16. И рече: кад бабичите Јевреје, и у порођају видите да је мушко, убијте га, а кад буде женско, нека остане живо.

17. Али се бабиче бојаху Бога, и не чиняху како им рече цар Мисирски, него остављаху дјецу у живићу.

18. А цар Мисирски дозвола бабиче, и рече им: за што то чините, те остављајте у живићу мушку дјецу?

19. А бабиче рекоше Фараону: Јеврејке нијесу као жене Мисирске; јаче су: док им дође бабича, оне већ роде.

20. И Бог учини добро бабичама; и народ се умножи и осмили веома;

21. И што се бабиче бојаху Бога, начини им куће.

22. Тада заповједи Фараон свеми народу својему говорећи: свакога сина који се роди бабиче у воду, а бабиче све остављајте у живићу.

ГЛАВА 2.

А неко од племена Девине отиђе и ожени се кћери Девинеюм.

2. И она zatrudје, и роди сина, и видећи га лијепа кријаше га три мјесеца.

3. А кад га не може више кријати, узев ковчежић од сите, и обла га сломам и паклином, и метну дјетете у њ, и однесе га у трску крај ријеке.

4. А сестра његова стаде подаље да види шта ће бити од њега.

5. А кћи Фараонова дође да се купа у ријеци, и дјевојке њезине холоху крај ријеке; и она угледа ковчежић у трску, и посла дворкињу своју те га извади.

6. А кад отвори, виде дјетете, и гле, дјетете плакаше; и сажали јој се, и рече: то је Јеврејско дјетете.

7. Тада рече сестра његова кћери Фараоновој: хоћеш ли да идем да ти дозовем дојкињу Јеврејку, да ти доји дјетете?

8. А кћи Фараонова рече јој: иди. И отиђе дјевојница, и дозва матер дјевојку.

9. И кћи Фараонова рече јој: узми ово дјетете, и одој ми га, а ја ћу ти платити. И узев жена дјетете, и одоја га.

10. А кад дјетете одрасте, одведе га к кћери Фараоновој, а она га посрени; и надрже му име Мојсије говорећи: јер га из воде извади.

11. И кад Мојсије бијаше велик, изиде к браћи својој, и гледаше невољу њихову. И виде гдје неказав Мисирац бије човјека Јеврејина између браће његове.

12. И обазрев се и тамо и амо, кад виде да нема никога, уби Мисирца, и закопа га у нијесак.

13. И сутрадан изиде опет, а то се два Јеврејина свађаху, и рече онима који чинише криво: за што бијеште ближња својега?

14. А он рече: ко је тебе постао кнезом и судијом над нама? хоћеш ли да ме убијеш као што си убио Мисираца? Тада се Мојсије уклаши и рече: заиста се дозвола.

15. И Фараон чу за то тражаше да погуби Мојсија. Али Мојсије побјеже од Фараона, и дође у земљу Мадјанску, и сједи код једнога студеница.

16. А светишени Мадјански имаше седам кћери, и оне дођоше и стадоше захватити воду и наљечати у појила да напоје стадо оца својега.